

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

15
1921

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ÉDITIONS

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΑΥΡΑΚΙΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ΡΜΗ' κατάλοιπον τοῦ Λάμπρου περιέχει « Ἰωάννου Σταυρακίου Λόγος εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Δημητρίου παράφρασις εἰς τὴν καθωμιλημένην ἐκ τοῦ κώδ. Μον. Βρυγμένου 134»¹. Τὸ κείμενον τῆς μεταφράσεως εἶνε ἕτοιμον πρὸς ἔκδοσιν, προτάσσεται δὲ τούτου εἰσαγωγή ἡμιτελής, ἣν δημοσιεύομεν κατωτέρω.

Περὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀκμῆς τοῦ Ἰωάννου Σταυρακίου ὡς καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ ἀρκούσας παρέχουσιν ἡμῖν εἰδήσεις αἱ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολαὶ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Κυπρίου,² ὅστις ἐν τῇ 4^η ἐπιστολῇ μεταξὺ ἄλλων λέγει περὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Σταυρακίου «καὶ ταῦτα φιλόσοφος ἀνὴρ ὢν καὶ τὴν τῆς γεωμετρίας ἰσότητα ἐπαινῶν καὶ πρὸς γε χαρτοφύλακος ἔχων ἀξίωμα ἐν οὕτω περιρρανεῖ καὶ μεγάλῃ τῇ πόλει καὶ τοῦ δικαίου περιβεβλημένος, εἰ καὶ τις ἕτερος ἐν Θεσσαλονίκῃ».³ Κατὰ ταῦτα οὐναται ἀσφαλῶς πλὴν νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς τοῦ ἡμετέρου Σταυρακίου, ἥτις κατὰ Κρουμβάχερ μένει ἀπροσδιόριστος.⁴ Καὶ ἐκ τοῦ Λόγου δὲ τοῦ Ἰωάννου Σταυρακίου

1. Πρβλ. Γ. Χαριτάκη κατάλογον τῶν καταλοίπων Σπ. Λάμπρου σ. 127.

2. Πρβλ. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου μητροπολίτου Λεοντοπόλεως Γρηγορίου τοῦ Κυπρίου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἐπιστολαὶ καὶ μῦθοι. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1910. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Γρηγορίου Κυπρίου αἱ ἀκόλουθοι ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἡμέτερον Σταυράκιον ιδ'. κ'. κα'. κβ'. κγ'. κη'. οστ'. ος'. πβ'. ιθ'. ρστ'. (πρβλ. ἐν ἀν. καὶ σελ. ιβ').

3. Ἐν ἀν. σελ. 76 β. Πρβλ. ἔτι Fabricius—Hagles τομ. X σελ. 219. Petri Lambecii de augustissima bibl. Caeserea Vindobonensi τομ. I σ. 136 β.

4. Κρουμβάχερ κατὰ μετάφρασιν Σωτηριάδου Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας τομ. Α' σελ. 385 ὅστις (Σταυράκιος) δὲν ἐξητάσθη ἔτι ποτε

εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν ἀριστα τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς τοῦ Σταυρακίου. Ἴδου τί ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ « Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς παλαιὰ ἂς ἀφίσωμεν καὶ ἂς εἰποῦμεν ἄλλα νεώτερα, τὰ ὅποια εἶναι καὶ πολλοὶ ἀνθρώποι ζωντανοὶ ὁποῦ τὰ εἶδαν

Διὰ νὰ χαθῆ ἡ κακία γίνεται ἀπὸ θεοῦ μεγάλη παιδευσις εἰς τὰ μέρη τῶν Ῥωμαίων μὲ τὸ νὰ πταίσουν εἰς τὸν θεὸν καὶ νὰ καταφρονήσουν τὰ αὐτοῦ δικαιώματα. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπήρσαν οἱ Αἰατῖνοι τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ὁ βασιλεὺς ἔφυγεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μὴ ἔχοντας ποῦ νὰ σταθῆ

Τότε καὶ ὁ αὐθέντης τῶν Βουλγάρων Ἰωάννης, ὁ καὶ ὁ Ἰωαννίτζης ὀνομαζόμενος, ἐστράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐρημάζοντας καὶ χαλῶντας τὰς χώρας καὶ κάστρη ὅλα τῆς Μακεδονίας ἐφθασε καὶ εἰς τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην». ² Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ Σταυράκιος ἤκμασεν ὀλίγον μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων.

Ὁ Κρουμβάχερ λόγον ποιούμενος περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἡμετέρου Σταυρακίου ἀναφέρει « Ἀνέκδοτος ἐτι εἶνε ἡ (συλλογὴ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου Δημητρίου) τοῦ Ἰωάννου Σταυρακίου διακόνου καὶ χαρτοφύλακος ἐν Θεσσαλονίκῃ ὅστις δὲν ἐζητάσθη ἐτι πότε ἐζήσε. Περιέχεται δὲ ἐν ἱκανοῖς χειρογράφοις οἷον ἐν κώδ. Bodl. Seld. 46 αἰῶνος 12 φυλλ. 95β. — 135β. Εἰς τὸν αὐτὸν Ἰωάννην ἀποδίδεται καὶ Βίος τῆς ἐκ Θεσσαλονίκης ἁγίας Θεοδώρας π. χ. ἐν τινι χειρογράφῳ τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῆς Φλωρεντίας (πρώην Cameldoli 1214

ἐζήσε . . . Λεπτομερῶς ἐξήτασε τὰ τοῦ βίου τοῦ Σταυρακίου ὁ Eduard Kurzt (Περὶλ. Byz. Zeits. τομ. 12 σελ. 614—625 ἐνθα ἀνάλυσις τοῦ ἔργου τοῦ Kurzt ὑπὸ Paul Maas).

2. Παρέθεσα τὸ κείμενον τοῦ λόγου ἐκ τῆς ἡμετέρας μεταφράσεως.

αἰῶνος 121, ὃ περ περιέχει ἀποκλειστικῶς ἐγκώμια ἁγίων γυναικῶν». ¹

Τῶν λόγων τούτων μένει ἔτι ἀνέκδοτος ὁ εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ² ἔχει δ' ἐκδοθῆ ὁ εἰς τὴν ἁγίαν Θεοδώραν. Ἡ πρώτη ἐκδοσις τοῦ λόγου τούτου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ἀρσένιου ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «Ὁ βίος καὶ τὰ ἔργα τῆς ἁγίας Θεοδώρας τῆς ἐκ Θεσσαλονίκης». Ἐν τέλει τοῦ ἔργου τούτου εὐρίσκουμεν τὸν βίον τῆς ἁγίας Θεοδώρας, τὸν συγγραμμένα ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Σταυρακίου, ἐκδομένον ἐκ τοῦ ὕπο τοῦ Κρουμβάχερ μνημονευομένου χειρογράφου τῆς Φλωρεντίας. ³

Τὴν μετάφρασιν τοῦ λόγου τούτου τοῦ Σταυρακίου εἰς τὴν ἁγίαν Θεοδώραν ἐξέδωκεν ὁ Eduard Kurtz ⁴ μὴ γνωρίζων ὅτι ἡ μετάφρασις αὕτη ἦτο ἤδη ἐκδομένη κατὰ τὸ 1731. Ἐν τῇ ἐνταῦθα βιβλιοθήκῃ τοῦ κ. Γεωργίου Μπαλτατζῆ μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχει καὶ τὸ ἀκόλουθον βιβλίον «Ἀκολουθία τῆς ὁσίας μυροβλύτιδος καὶ θαυματουργοῦ Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ. Νῦν πρῶτον τυπωθεῖσα συνεργείᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ τῶν Κυρίων Θεολόγῃ ἱερέως καὶ Ρίζου Γεωργίου διὰ ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν διορθωθεῖσα δὲ ὡς ἐρικτὸν παρὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου καὶ λογιωτάτου ἐν ἱερομονά-

1. Ἐν. ἀν. σελ. 385—386. Περὶ τινος στιχηροῦ τοῦ Σταυρακίου εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Δημήτριον πρβλ. Α. Παπαδοπούλου Κεραμέως «Ἰωάννης Σταυράκιος καὶ Δημήτριος Βεάκος», (πρβλ. Viz. Vrem. 1906 σελ. 493—495 καὶ Byz. Zeits. τομ. 16 σελ. 692 ἐ.λ.).

2. Ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων καὶ ἀρχιεπίσκοπος πῶν ἐν Ἑλλάδι καθολικῶν κ. L. Petit ἔχει ἤδη προετοιμάσει ἐπὶ τῇ βάσει τριῶν χειρογράφων τὴν ἐκδοσιν τοῦ λόγου τούτου τοῦ Σταυρακίου, ὡς μοι πάνυ εὐγενῶς ἀνεκοίνωσεν.

3. Πρβλ. Byz. Zeits. τομ. 9 σελ. 276. Ὁ Ἀρσένιος παραθέτει εἰς τὰ ἑλληνικά κείμενα καὶ ρωσικὴν μετάφρασιν.

4. Πρβλ. Byz. Zeits. τομ. 12 σελ. 614—625 ἐνθα διεξοδικῆ κρίσις τοῦ Paul Maas εἰς τὸ ἔργον τοῦ Kurtz, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ τῆς ἁγίας Θεοδώρας καθόλου καὶ παρατίθεται μετάφρασις τοῦ λόγου τοῦ Σταυρακίου.

χοις κύ. κύ. Γρηγορίου Μοσχοπολίτου. Ἐν Μοσχοπόλει 1731». Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἀπὸ σελίδος 33—38 εὔρηται «Τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου χαρτοφύλακος Θεσσαλονίκης Ἰωάννου τοῦ Σταυρακίου λόγος εἰς τὸν βίον καὶ τὰ θαύματα τῆς ὁσιμυροβλύτιδος Θεοδώρας, μεταφρασθεὶς εἰς τὴν κοινὴν γλῶτταν παρ' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱερομονάχοις Συμεών». ¹

Καὶ τοῦ λόγου τοῦ Σταυρακίου εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον, ἐνῶ τὸ ἀρχικὸν κείμενον ἐμεινεν ἀνέκδοτον, ἐξεδόθη ἢ μετάφρασις τὸ μὲν ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Δαμασκηνοῦ, ² τὸ δὲ ἐν τῇ Θύρᾳ μετανοίας. ³ Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ ἔργῳ, τῷ πολλάκις τύποις ἐκδοθέντι, εὔρηται ἐν τέλει: Ἰωάννου χαρτοφύλακος Θεσσαλονίκης τοῦ Σταυρακίου λόγος εἰς τὰ θαύματα τοῦ μυρορρόα μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ μὲν μερικὰ ἐγράφησαν παρὰ τοῦ ἐν μοναχοῖς Δαμασκηνοῦ τοῦ ὑποδιακόνου καὶ Στουδίτου, τὰ δὲ λοιπὰ εἰσι ταῦτα». ⁴

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται ὀφθαλμικὸν ὅτι ἡ μετάφρασις τοῦ λόγου τοῦ Σταυρακίου εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον ἔχει ἤδη ἐκδοθῆ. Ἄν καὶ τὸ ἡμέτερον κείμενον συγκρινόμενον πρὸς τὸ ἤδη ἐκδιδόμενον δὲν δεικνύει πολλὰς διαφορὰς, ἐν τούτοις νομίζομεν ἄξιον δημοσιεύσεως τὸ κείμενον τοῦτο, ὡς ἐπιστημονικῶς ἐπεξεργασμένον ὑπὸ τοῦ Λάμπρου, καὶ δυνάμενον οὕτω νὰ θεωρηθῆ τὸ ἀύθεντικὸν κείμενον τῆς παραφράσεως τοῦ λόγου τοῦ Σταυρακίου εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον.

Ἄξια ἰδιαιτέρας ἐρεῦνης ἤθελεν εἶσθαι ἡ σύγκρισις τῆς

1. Πρὸς. Legrand—Petit Bibl. hell. τοῦ 18 αἰῶνος τομ. α' σελ. 235 ἔ.

2. «Θησαυρὸς Δαμασκηνοῦ τοῦ ὑποδιακόνου καὶ στουδίτου τοῦ Θεσσαλονικέως» πρὸς. «Λόγος ΛΕ Μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου μεταφρασθὲν εἰς τὴν κοινὴν γλῶτταν παρὰ τοῦ ἐν μοναχοῖς ἐλαχίστου τοῦ ὑποδιακόνου καὶ Στουδίτου περιέχον ὁμοῦ καὶ τινῶν θαυμάτων διήγησιν» (Ἐν ἐκδ. Φιλιππίδου ἐν Βενετίᾳ, 1818 σελ. 403—414).

3. «Θύρα μετανοίας ἦτοι βίβλος κατανοητικῆ καὶ ψυχωφελεστάτη».

4. Ἐν. ἀν. ἐκδ. τυπογ. Φοῖνικος 1852 σελ. 167—177.

μεταφράσεως ταύτης πρὸς τὸ ἀρχικὸν κείμενον τοῦ Σταυρακίου. Δυστυχῶς αὕτη δὲν δύναται νὰ γείνη νῦν, ἐλπίζομεν ὁμῶς ἔτι ὁ Σεβ. L. Petit ταχέως θέλει δημοσιεύσει τὸ κείμενον τοῦ λόγου τοῦ Σταυρακίου εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον καὶ θέλει συγκρίνει τὴν μετάφρασιν πρὸς τὸ κείμενον. Ὅπως ἐν τούτοις οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν λάβωσιν ἰδέαν τινὰ τῆς σχέσεως τῆς μεταφράσεως πρὸς τὸ ἀρχικὸν κείμενον συγκρίνω κατωτέρω μέρος τινὰ τοῦ κειμένου τοῦ λόγου τοῦ Σταυρακίου πρὸς τὴν μετάφρασιν.

Κείμενον Σταυρακίου 1.

Τότε δὴ τότε ἄωρι τῆς νυκτός εἰς τέλος θεὸς τὴν ἑαυτοῦ τῆς ἐκδικήσεως ῥωμαίαν ἐστίλβωσε καὶ ὑπέδηξεν ὡσὲν θηγάνη τῷ ζήλῳ τοῦ μάρτυρος. Καὶ αἰφνης ὁ ἀγρυπνος τῷ ὄντι φύλαξ καὶ πολιοῦχος ἡμῶν καὶ μέγας τοῦ μεγάλου βασιλέως στρατιώτης Δημήτριος ἐφιππος ἐφ' ἵππου λευκοῦ τῷ Βουλγαράνακι φαίνεται καὶ καιρῶν ἀκοντίζει παραχρῆμα τὸν ἄθλιον. Ὁ δὲ μέγα παραντίκα ἀνακραγῶν κατεβοῶτο τοῦ ἀρχιστρατήγου τῆς στρατιῆς αὐτοῦ Μαναστρᾶ ὡς δῆθεν τρωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· τούτον γὰρ ἐδόκει δρᾶν ἱπλαζόμενον, ἦπερ εὐγενεῖ καὶ λευκῷ ἵππῳ ἱπάζετο, τῆς σκηπῆς ἐνδον γενόμενον καὶ λόγχην, ἣν περιέφερε τῇ καρδίᾳ τούτου ἐμβύψαντα. Καὶ αὐθις κατεβοῶτο τούτου καὶ πολλάκις ὡς καὶ αὐτὸν ταῖς κραυγαῖς θορυβηθέντα καὶ ἀναπηδήσαντα τῆς στρωμνῆς, ἐν γειτόνων γὰρ ἦν αὐτῷ ἡ σκηπῆ, εἰσελθεῖν καὶ ἰδεῖν καὶ φανῆναι καὶ ἀκοῦσαι· ὡς σὺ με πρὸς

Παράφρασις

Τότε δὴ τότε παρῶρα τῆς νυκτός ἐστίλβωσεν ὁ θεὸς τὴν ρωμαίαν τῆς ἐκδικήσεως κατ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἀκόνισεν εἰς τὸν ζήλον τοῦ μάρτυρος, καὶ ὁ κατ' ἀλήθειαν ἀγρυπνος φύλαξ καὶ προναητῆς μέγας τοῦ μεγάλου βασιλέως στρατιώτης καὶ θυματουργὸς Δημήτριος ἐφάνη καβαλλάρις εἰς ἄσπρον ἄλογον ἐμπρὸς εἰς τὸν βασιλέα τῶν Βουλγάρων Ἰωάννιτσην εἰς οχήμα τοῦ ἀρχιστρατήγου του Μαναστρᾶ, καὶ ἐκτύπησέ τον εἰς τὴν καρδίαν τὸν ταλαίπωρον πληγὴν θανατηφόρον. Καὶ πικρὸς ἐφώναξε καὶ ἐκατηγόρει τὸν ἀρχιστράτηγον του Μαναστρᾶ ὡς τάχα ἐκεῖνος τὸν ἐκτύπησε, διότι εἶσι τοῦ ἐφάνη πῶς ἐκεῖνος τὸν Μαναστρᾶν ἐβλεπε καβαλλάριν εἰς τὸ εὐγενικὸν ἄσπρον ἄλογον, ὅπου ἐκαβαλλίκευσε καὶ τὸν ἐκτύπησε· καὶ εἶσι ἐφώναξε φοβερίοντα, ὅτι, ἂν ζήσῃ ἕως νὰ ἐξημερώσῃ, νὰ φονεύσῃ αὐτὸς τὸν Μαναστρᾶν, τόσον ὅπου ἀπὸ ταῖς πολ-

1. Corpus scriptorum Hist. Byzant. Γεώργιος Ἀκραπολίτης σελ. 236—237 ἀνατίκωσις ἀποσπασμάτων δημοσιευθέντων τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀλλεβίου.

βραχέος ἐφιππος τῷ λευκῷ ἵππῳ γενόμενος ἐνταῦθα κατέσφαξας δόρατι»².

2. Πρὸς καὶ τὰ κατωτέρω.

Κείμενον Σταυρακίου 1.

Ἐν τῇ πόλει τῆς πόλεως ταύτης πρὸς Βυζαντίδα κατὰ τινα χρείαν ἀφορηθεὶς νόσῳ περιπέτωκε δεινῇ· ἐκ δὲ τῆς καὶ ἡεῦμα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμπίπτει δορυμὸς καὶ τοὺς σωματικούς φωσγῆρας ἡμιούρωσε. Καὶ τῆς μὲν νόσου ἀπαλλαγείς, ὁμῶν ἦν, τῆς δὲ τυφλώσεως τὸ πυράκιον ἄθλιος καὶ ἀνερέργητος, περιγίει δὲ λίθοις προσπαίων· πόδας τοῖς προσκρούσμασι συντριβόμενος, καὶ θεραπεία τούτῳ ἦν οὐδαμοῦ. Εἰς νοῦν λαμβάνει τὸν μέγαν Δημήτριον καὶ τὴν ἰατρείαν ἐζητεῖ καὶ ἀντιβολῶν οὐκ ἐπαύετο· καὶ εἶθε τῇ ἐμῇ πατρίδι Θεσσαλονίκη παρῆν καὶ τὸν μέγαν εἶχον ἐκεῖσε προσλιπαρεῖν ἄθλητήν, ἔβρα, καὶ τῆς ἐφέσεως ἂν οὐκ ἀπέτυχον. Ἀλλὰ φθάνει καὶ ἐκεῖ ὁ ζητούμενος αὐτῷ ἰατρὸς καὶ ὁ καλὸς ποιμὴν καὶ προστάτης ταχύνει τὸ τῆς οἰκείας μάνδρας ἐπισκέψασθαι πρόβατον καὶ ὁ καλὸς τῆς Θεσσαλονίκης οἰκοδεσπότης τὴν ἀπολωλυῖαν εὐρέσθαι τρέχει δραχμῆν».

1. Πρὸς Migne τομ. 116 σελ. 1384 καὶ Acta sanctorum τομ. 1 σελ. 190, καὶ τὰ κατωτέρω θεύματα «Ἄλλος ἓνας ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς Ἀδριανούπολιν». «Ἀκούσατε καὶ ἄλλο θεῦμα τοῦ ἁγίου» καὶ «ἃ εἰπούμεν καὶ τὸ θεῦμα ὅπου ἔγενεν εἰς τὰ μέρη τῆς Καππαδοκίας» πρέπει νὰ παραβληθῶσι πρὸς Migne ἐν. ἀν. καὶ Acta sanctorum σελ. 191—195 καὶ 197. Τὰ τεμάγια ταῦτα ἢ εἶνε τοῦ Σταυρακίου ἢ αἰλοῦ παραληφθέντα κατὰ λέξιν ὑπὸ τοῦ Σταυρακίου.

2. Πρὸς καὶ τὰ κατωτέρω.

λαῖς φωναῖς ἐξύπνησεν ὁ Μαναστροῖς καὶ ἔδραμεν νὰ ἴδῃ τὸ γενόμενον. Καὶ ἀκοντάς νὰ τοῦ λέγῃ ὅτι ἐσὺ ἦλθες καθσλλάρης καὶ μὲ ἐσχότωσας μὲ τὸ κοντάρι σου. 1

1. Πρὸς καὶ τὰ κατωτέρω.

Παράφρασις

Ἀνθρώπος τις ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ χρείαν τοῦ καὶ ἐκεῖ ἔπεσεν εἰς ἀσθένειαν μεγάλην, τόσον ὅπου ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀσθένειαν ἐκατέβη αἷμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἐτυφλώθη. Καὶ μὲ ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ὑγίανεν, ἀμμή ἀπέμεινε τυφλὸς ὁ ἄθλιος· ἐπεριπάτει δὲ μέσα εἰς τὴν πόλιν σκοντάβοντας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ γυρεύοντας ἰατρείαν, ἀμμή δὲν ἤθε. Τέλος ἐνθυμήθη τὸν μεγαλομάρτυρα Δημήτριον καὶ ἐζητεῖ τὴν ἰατρείαν, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ παρακαλῇ τὸν ἅγιον νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ἔλεγεν· Ἄμποτες νὰ ἦμουν εἰς τὴν πατρίδα μου τὴν Θεσσαλονίκη νὰ παρακαλέσω τὸν ἅγιον, ἤθελα ἰατρευθῆ. Ἀλλὰ φθάνει καὶ ἐκεῖ ὁ ζητούμενος ἰατρὸς καὶ ὁ καλὸς ποιμὴν καὶ προστάτης ἐπιμελεῖται τῆς μάνδρας τοῦ τὸ πρόβατον. 1

1. Πρὸς καὶ τὰ κατωτέρω.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ ὑπὸ τοῦ Λάμπρου ἐπεξεργασθὲν κείμενον τῆς παραφράσεως τοῦ λόγου τοῦ Σταυρακίου εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον καὶ τὴν ἡμιτελῆ, δυστυχῶς μείνασαν εἰσαγωγὴν εἰς αὐτό.

Κ. Ι. Δ.

Ἰωάννου Σταυρακίου

Λόγος εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Δημητρίου

Ἰωάννης Σταυράκιος, διάκονος καὶ χαρτοφύλαξ Θεσσαλονίκης, οὐ ἀπροσδιόριστος εἶνε μέχρι τοῦδε ὁ χρόνος καθ' ὃν ἔζησεν, ἔγραψε λόγον εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Δημητρίου (*Bibliotheca hagiographica Acta S. Oct. IV* 75, 187—9, 191—2, 200, 201—2, 205, 206—208. Πρβλ. 50, 54, 56, 122, 177, 190, 196, 197, 199). Οὗτος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν τὸ αὐτὸ θέμα πραγματευθέντα μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Ἰωάννην (*Acta Oct. IV*, 104—160). Τοῦ λόγου τούτου ἐξαίρετον παράφρασιν εἰς τὴν καθωμίλημένην περιέχει ἐν β. 1α—20β ὁ ὑπ' ἀριθ. 134 κώδιξ τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ ὄρει μονῆς Ἐσφιγμένου, γεγραμμένος τὸν δέκατον ὀγδοὸν αἰῶνα. ἦν ἐκδίδομεν ἐνταῦθα, τοῦτο μὲν ὡς παρέχουσαν διαφόρᾳ ἀπὸ τῶν μέχρι τοῦδ' ἐκδόσεων τοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ πρωτοτύπου, τοῦτο δέ, ὅπως δοθῆ εἰς ἡμᾶς εὐκαιρία νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν εἰς τινὰ τῶν ὑπὸ τοῦ λόγου τοῦ Σταυρακίου διαφωτιζομένων γεγονότων τῆς μεσοχρονίου ἱστορίας τῆς Θεσσαλονίκης.*

Ὁ λόγος φέρει ἐν τῷ ἀγιορειτικῷ κώδικι τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν «Ἰωάννου χαρτοφύλακος Θεσσαλονίκης τοῦ Σταυρακίου λόγος εἰς τὰ θαύματα τοῦ μυρορροᾶ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ μὲν μερικὰ ἐγράφησαν παρὰ τοῦ ἐν μοναχοῖς Δαμασκηνοῦ τοῦ ὑποδιακόνου καὶ Στουδίτου, τὰ δὲ λοιπὰ εἰσι ταῦτα· εὐλόγησον πάτερ».

Ἐντεῦθεν δεικνύεται, ὅτι ἡ ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ἐσφιγμένου παράφρασις περιορίζεται εἰς μόνον τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ λόγου τοῦ Σταυρακίου τὸ μὴ ἐπεξεργασθὲν ὑπὸ Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου.

Τὸ δὲ κείμενον τῆς παραφράσεως ἔχει ὡδε :

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐκίνησαν οἱ Ἄθεοι μὲ φουσαῖτον ἑκατὴν χιλιάδες, καὶ, κρουσεύοντες τόπους πολλούς, ἔσθλασαν καὶ εἰς τὴν

1. φουσαῖτον ἑκατὸν

* Τὸν λόγον τούτον ἀντέγραψε τῇ ἐμῇ παρακλήσει ὁ συνακολουθήσας μοι κατ' ἀμφοτέρας τὰς εἰς τὸ ἅγιον ὄρος ἐπιδημίας μου, τὴν τε τοῦ 1880 καὶ τὴν τοῦ 1894 κ. Φίλιππος Γεωργαντᾶς, ὅτε ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ μετέβη αὐτόσε ἀποσταλεῖς ὑπ' ἐμοῦ χάριν ἀντιγραφῆς κειμένων τινῶν.

μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην, τὴν κληρονομίαν τοῦ ἁγίου μεγα-
 μάρτυρος Δημητρίου· οἱ ὅποιοι ἕξαφνα περιεκύκλωσαν τὸ κάστρον,
 καὶ παρευθὺς ἔβαλαν σκάλαις, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὰ τειχόκαστρα. Ὁ
 δὲ ἅγιος πάραυτα ἐφάνη ὡς ἄρματωμένος στρατιώτης, καὶ κατέ-
 5 σφαξε πολλούς· οἱ δὲ λοιποὶ ἔφυγον μακρόθεν τοῦ κάστρου, καὶ ἔκα-
 μαν καλύθαις καὶ ἐκάθονταν, καὶ καθεζόμενοι ἐκατεσκεύαζαν πᾶσαν
 ἐτοιμασίαν τοῦ πολέμου· εἶτα ἔκαμαν καὶ πύργους ξυλίνους ὑψηλο-
 15 τέρους ἀπὸ τοῦς πύργους τοῦ κάστρου. Ἦφεραν δὲ καὶ πέ || τραις πολ-
 λαῖς ἐπιτήδειαις διὰ τὸ νὰ πολεμοῦν, καὶ οὕτως ἔβαλαν εἰς τοὺς πύργους
 τοῦ ἁνδρας τεχνίτας νὰ σφενδονίζουν μέσα εἰς τὸ κάστρον, καὶ τόσον
 πολλὰ πυκνὰ ἐπετροβόλοῦσαν, ὥστε ἐχάλασαν τὰ φυλάγματα ἀπὸ
 τὰ τειχόκαστρα, καὶ ὄλον τὸ κάστρον ἐταράχθη, καὶ ὄλοι ἔτρε-
 μον καὶ ἐφοβοῦνταν τὸν μέγαν κίνδυνον ἐποῦ τοὺς ἐσυνέβη. Τοῦτον
 τὸν μέγαν κίνδυνον βλέποντες οἱ Θεσσαλονικεῖς, καὶ μὴ δυνάμενοι
 25 νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τοὺς πολεμίους, ἔρριψαν ὅλην τους τὴν ἐλπίδα
 εἰς τὸν ἅγιον, καὶ αὐτὸν ἐπαρακαλοῦσαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ὁ δὲ
 ἅγιος ὡς ἐτοιμος βοηθὸς πάραυτα τοὺς ἐβοήθησε.

Καὶ ἀκούσατε μετὰ προσοχῆς τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος ὡς
 χαριέστατον καὶ ἀρμόδιον τῆς βοήθειας τοῦ ἁγίου. Ἐπαρακίνησε
 20 τοὺς πολίτας, καὶ ἐεῖπεν εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τοῦ κάστρου νὰ
 ἐναντιωθοῦν τοὺς πολεμίους. Ἐφάνη δὲ καὶ ὁ ἅγιος εἰς τὴν μέσῃν
 τους καὶ ἐπῆρε μίαν μικρὴν πέτραν καὶ ἔγραψεν εἰς αὐτὴν « Ἐν τῷ
 ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ θεοῦ ἡμῶν, ἅγιε Δημήτριε βοήθει » καὶ
 ἔρριψε τὴν πέτραν. Καὶ εὐθὺς ἐκεῖνος ὁ ἄξιος πολλῆς τιμῆς λίθος
 25 ὁποῦ εἶχε τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου ὡς ἐνδεδυμένος πολλῆς χάριτος, ||
 καθὼς ἔρριφθη, ὑπήγαν ἴσια εἰς τοὺς μεγάλους σωροὺς τῶν πετρῶν.
 ὁποῦ εἶχαν οἱ ἐχθροὶ συναγμένους, καὶ δισκόρπισεν αὐτοὺς καὶ
 ὄλαις ταῖς τέχναις τους ταῖς ἐκατατῆξάκισε· καὶ ὁ κόπος καὶ ἡ τέ-
 χναις τῶν βαρβάρων εἰς τὰς κεφαλὰς τους ἐγύρισε, καὶ ὄλαις αἱ
 30 κατασκευαῖς τους ἀνενέργηταις ἀπέμειναν. Οἱ δὲ Θεσσαλονικεῖς,
 βλέποντες τὴν δειλίαν τῶν βαρβάρων καὶ λαβόντες θάρρος, ἐσφεν-
 δόνιζαν ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὰ τειχόκαστρα. Βλέποντες δὲ οἱ βάρ-

12. τυχόκαστρα μετ' ἑ κενὸν ὑλίγων γραμμῶν 17. ἐβοήθησε 19. ἀρμό-
 διον 20. εὐγῆκαν 21. ἐναντιοθοῦν 31 βλέποντες 31. λαβόντες

ἄραροι τὰς μὲν πέτρας μικράς, τὴν δὲ δύναμιν τοὺς μεγάλην, ἐθαυμάζονταν καὶ ἀποροῦσαν· ἐπήραγ δὲ καὶ εἰς τὰ χέρια τοὺς ἀπὸ ταῖς πέτραις, καὶ βλέπουν καὶ ἦτον γραμμέναις. Καὶ τότε ἐρώτησαν ἕναν ὁποῦ τὸν εἶχαν ἀπὸ τὰ χωρία σκλαβωμένον, τί λέγουν τὰ γράμματα ; Καὶ ἔδειξέ τοὺς τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐθαύμασαν καὶ ἀπόρησαν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, πῶς μόνον τὸ ὄνομά του ἐπικαλούμενον βοηθεῖ τοιοῦτοτρόπως, καὶ ἔπαυσαν πολεμοῦντες.

Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν πάλιν ἐσύναξαν ἅ ἢ ἄλλα στρατεύματα φ. 2
περισσότερα καὶ ἦλθαν κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης. Καὶ ἐξαίφνης φαί- 10
νεταὶ ὁ μεγαλομάρτυς Δημήτριος ὡσάν ὅτι ἐξέδκινεν ἀπὸ τὸ κά-
στρον ἡμὲ φουσσᾶτα ἀμέτρητα, καὶ, ὡς τὸν εἶδον, ἐφυγαν εἰς τὰ
ὀπίσω χωρὶς νὰ τοὺς διώκῃ τινὰς, καὶ ἄφησαν τὰ φαγητά τοὺς καὶ
τὰς καλύδας τοὺς καὶ τὰ ἄρματά τοὺς, καὶ οὕτως ἐλυτρώθη ἡ πόλις
ἀπὸ τὸν μέγαν καὶ φρικτὸν ἐκεῖνον πόλεμον, καὶ ἐδόξασαν ἅπαντες 15
τὸν θεόν, καὶ τὸν μεγαλομάρτυρα Δημήτριον ἐμεγάλυνον εἰς τὸ
θαῦμα ὁποῦ ἔδειξε· διότι, καθὼς ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπὶ τὸν πάλαι
Ἰσραὴλ ἔστησε τὸν ἥλιον, ἕως οὗ ἐφόνευσε τὸν Ἀμαλήκ καὶ τὸ
στράτευμα αὐτοῦ ὅλον, οὕτω καὶ ὁ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν
πέτραν ὁποῦ εἶχε τὸ ὄνομά του γεγραμμένον ἐγύρισεν εἰς τὰ ὀπίσω 20
ταῖς πέτραις ὁποῦ ἔρριχναν οἱ ἐχθροὶ κατὰ τῆς πατρίδος του. Ἐδύ-
νετον ὁ ἅγιος καὶ ἄλλοτρόπως νὰ ποιήσῃ τὴν λύτρωσιν, νὰ δώσῃ
θειλίαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς καὶ θάρρος εἰς τὸν λαόν του νὰ κατακό-
ψουν καὶ νὰ ἀφανίσουν τοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ ἔ ἢ ἢ τῆς ἐφάνη τὸν ἅγιον, φ. 21
εἰς τὸ νὰ δείξῃ τὴν παρρησίαν τὴν πολλὴν ὁποῦ ἔχει εἰς τὸν θεόν, 25
ἔτι μὲ τὴν πέτραν ἔκαμε τοιοῦτον θαῦμα.

Οὕτως λοιπὸν ἐθαυματουργεῖ ὁ ἅγιος, καὶ πᾶσαν ἀσθένειαν ἐθε-
ράπειεν οὐ μόνον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὰ αὐτῆς περίχωρα,
ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην προφθάνει ταχέως καὶ βοηθεῖ
τοὺς αὐτὸν ἐπικαλουμένους.

30

1. δύναμίν	4. σκλαβομένον	9. Μεταδὲ ὀλίγον	10. ἐξέφνης
12. μεφουσᾶτα	13. καὶ κατωτέρω ὀπίσω	14. ἄρματά	15. ἅπαντες
19. μετὴν	20. ὄνομά	21. ἐχθροὶ	24. (καὶ κατωτέρω
πανταγοῦ) ἐτίθη	30. προφθάνη		

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐδασίλευεν εἰς τοὺς Βουλγάρους ὁ ἐξάκουστος Σαμουήλ, ὅπου ὄριζεν καὶ ἄλλους τόπους, ἐπῆρεν καὶ τὰ περὶ χωρὰ ὅλα τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ πολλὰ ἐπαίδευε τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τοῦτος ἐγέννησε υἱὸν Ῥαδόμηρον, ὁ ὅποιος ἦτον δεύτερος εἰς τὴν δύναμιν περὶ τὸν πατέρα του, πλὴν ἄνθρωπος θηριώδης καὶ ὅλος μηχανικός, φρόνιος τὴν γνώμην, σκληρὸς τὴν ψυχὴν, μισητὸς εἰς ὅλους, δούλος τοῦ θανάτου, ὀλίγον τι παρακάτω ἀπὸ τοὺς ἐκείνου, μιαιφάνος, μιαιφάνος καὶ παμμίαρος. Ἐτοῦτος, ἐξουσιάζωντας τοὺς τόπους ὅπου ὄριζεν ὁ πατέρας του, || ἀδύνατον εἶναι νὰ εἰποῦμεν ὅσα κακὰ ἔκαμνεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἄρπαζεν. ἔδερε, ἐμίανε τὰς παρθένους, ἐδυνάστευε τὰς γυναῖκας, ἄρπαζε τὰ πράγματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ καθ' ἡμέραν ἀνηλεῶς ἐθανάτωνε τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους του τύραννος ἀπάνθρωπος, χωριστὰ δὲ εἰς τὸ χωρίον λεγόμενον Σοσκόν, διότι εἰς αὐτὸ ἐκάθετον τὸν τὸν περισσότερον καιρὸν, διατὶ ἦτον καλὸς ὁ τόπος, μάλιστα ὅτι εἶχε τόπον διὰ κυνήγια.

Εἰς τοῦτο λοιπὸν τὸ χωρίον ἐκαταικοῦσεν τὸ ἀνθρωπόμορφον ἐκεῖνο θηρίον, καὶ πολλὰ ἐπαίδευε τοὺς ἀνθρώπους, καὶ καθ' ἑκάστην μὲ θρήνους καὶ ἀναστεναγμοὺς καὶ δάκρυα ἐπαρακαλοῦσαν τὸν ἅγιον Δημήτριον νὰ τοὺς λυτρώσῃ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ἀνήμερον θηρίον τὸ ἐγληγορώτερον. Ὁ δὲ τύραννος ἐκεῖνος, ὡς ἂν ἤκουέ ποτε τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου ἐπαρακαλοῦσαν τὸν ἅγιον Δημήτριον νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἐπεριγελοῦσε τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, καὶ περισσότερον τοὺς ἐπαίδευε, λέγων «Νὰ ἰδῶ ἂν ἔλθῃ ὁ Δημήτριος νὰ σᾶς λυτρώ || ση 25 ἀπὸ τὰ χέρια μου».

Ἵπακούει λοιπὸν ὁ συμπαθέστατος μέγας Δημήτριος καὶ ἀνίσταται ἕνεκεν τῆς ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν καὶ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπαιδευμένων, καὶ κινᾷ εἰς τὴν βοήθειαν καὶ σωτηρίαν τοῦ λαοῦ λέγοντας «ὡς καὶ τὸν δεσπότην Χριστὸν καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω 30 τῶν προαυλίων μου, καὶ ἐκεῖνα πρέπει νὰ τὰ φυλάξω». Ὁ δὲ τύ-

4. ἐγέννησεν 5. δύναμην 7. ὀλίγον τί 8. ἐξουσιάζωντας 10. καθεκάστιν 10. ἄρπαζε 12. ἀνιλεῶς 18. καθεκάστιν 19. μεθρήνους 21. ὀγλυγορήτερον 23. ὄνομα 24. ἰδῶ 25. χερσίου 26. ὑπακούη 27. ἕνεκεν 29. λέγωντας

ραννος ἐσύναξε τὸν ταλαίπωρον ἐκεῖνον λαόν, καὶ τοὺς εὐγαλεν εἰς
 τὰ βουναὶ καὶ εἰς τοὺς λόγγους καὶ γκρημνοὺς νὰ κυνηγοῦν ἄγρια
 θηρία πεζοί, καὶ ἐδιαλάλησεν εἰς ὅλον τὸν λαόν, ὅτι ὅποιος δὲν
 πιάσῃ θηρίον πηλαλῶντας νὰ λαμβάνῃ θάνατον, καὶ οὕτως τοὺς
 ἐφόνευσεν εἰς τὰ βουναὶ, καὶ τοιουτοτρόπως ἐπαίδεύετον ὁ λαός. Ὁ
 δὲ μεγαλομάρτυς Δημήτριος ὁ ὀγλήγορος ἐσηθὸς τῶν ἐπικαλουμέ-
 νων φθάνει τὸν κάκιστον ἐκεῖνον ὡσάν ἀτραπή ἀνάμεσα εἰς τὰ
 βουναὶ ἐκεῖ ὅπου ἐκυνηγοῦσε καὶ ἐφάνη καβαλλάρης. Καί, καθὼς
 ἦτον ὁ τύραννος εἰς τὸ ἄλογον, τὸν κτύπησε μὲ τὸ κόνταρι εἰς τὴν
 καρδίαν, καὶ ἔπεσε νεκρὸς κάτω πάραυτα, καὶ διεσκορπίσθη ἡ στήριαν τὰ
 κόκκαλά του παρὰ τὸν Ἄδην. Καί, ὅταν τὸν ἀκολουθοῦσαν, εἶδαν
 τὸν ἅγιον ὀφθαλμοφανῶς ὅπου ἐκτύπησε τὸν τύραννον μὲ τὸ κόν-
 τάρι. Καὶ ὁ μὲν ἅγιος πάραυτα ἐγένετο ἀφαντος, ὁ δὲ τύραννος ἔπεσε
 νεκρὸς, καὶ οὕτως ἐλυτρώθη ὁ λαός ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἀνήμερον ἐκεῖνο
 θηρίον καὶ οὐκ ἄνθρωπον.

Μετὰ δὲ ὀλίγον ἐκίνησαν πάλιν ἔθνη πολλὰ κατὰ τῆς Θεσσαλο-
 νίκης, τουτέστι Ῥυγγῖνοι, Στρυμόνιοι καὶ Σαγουδάτιοι, ἔθνη τοῦ
 Παραδούναδι, Τάταροι καὶ Σθλαβῖνοι, θηριώδεις καὶ βάρβαροι. Εἶ-
 χαν δὲ καὶ ἀρχηγὸν ἕναν ὁμότροπόν τους, Περδοῦνον τὸ ὄνομα.
 Ἐτοῦτος ὁ Περδοῦνος εἶχεν ἀγάπην μὲ τὸν Κωνσταντινουπόλεως
 βασιλέα Δέοντα τὸν μέγαν, ἀλλὰ κρυφίως ἐμελέτετο κακὰ κατὰ τῶν
 Ῥωμαίων, καὶ ἐζήτει καιρὸν νὰ σηκώσῃ πόλεμον. Λοιπὸν ἔμαθεν
 ὁ βασιλεὺς τὴν ἐπιβουλήν του, καὶ ἔστειλε καὶ τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν
 ἐβάλαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ εἶπεν ἕλην του τὴν βουλήν ὅπου εἶ-
 χεν, ὅτι ἔκαμεν ὄρκον νὰ μὴν παύσῃ ποτὲ νὰ κουρσεύῃ τοὺς Ῥω-
 μαίους καὶ ὅσους ἀνθρώπους πιάσῃ νὰ τοὺς θανατώσῃ ἀνηλεῶς χω-
 ρὶς καμμίαν λύπην. Καὶ ἔτις τὸν ἐφόνευσεν ὁ βασιλεὺς. Τοῦτο ὡς
 τὸ ἔμαθαν τὰ βάρβαρα ἐκεῖνα ἔθνη, ἔκαμαν βουλήν πονηράν καὶ
 ὤρμησαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἦλθον κουρσεύοντες τοὺς τόπους,

1. εὐγαλεν 2. λόγγους 4. πιάσει πηλαλῶντας 5. ἐφόνευσε
 6. ὀγλήγορος 8. καίβαλάρης 10. νεκρὸς 11. κόκκαλά ἀδην ἀκολου-
 θούσαν 12. ὀφθαλμοφανῶς 14. ἐπέσει 16. ὀλίγον 17. Ῥυγγῖνοι στρυμ-
 μόνα σαγουδάτεα τατάροι σθλοβῖνοι 18. θηριώδεις 22. σηκώση 24. ἕλην
 5. ὄρκον 29. ὤρμησαν

καὶ ὡς τὴν Θεσσαλονίκην, Καὶ ὡς ἔφθασαν, ἐμοιράσθησαν εἰς δύο
μέρη, καὶ οἱ μὲν Στρυμόνιοι ἐπίασαν τὸ βορεινὸν μέρος τοῦ κάστρου
καὶ τοῦ Βαρδαρίου, οἱ δὲ Ῥυγγίνοι πάλιν καὶ Σαγουδάτιοι τὸ δυ-
τικὸν μέρος καὶ τὴν θάλασσαν. Καὶ ἦτον πανταχοῦ τὸ κακόν, καὶ
κατὰ τὸν εἰπόντα κακὸν ἐπάνω εἰς κακὸν ἐγένετο, διότι δύο πω-
πτοὺς χρόνους ἐστέκονταν ἔξω τοῦ κάστρου οἱ βάρβαροι καὶ ἐπολε-
μοῦσαν. Διὰ τοῦτο καὶ πολλή πείνα ἦτον εἰς τὸ κάστρον, καὶ ὡς
φλόγα καὶ κάμινος πυρὸς ἦτον αἱ συμφοραὶ εἰς τοὺς Θεσσαλονι-
κεῖς θεοῦ ἀγανακτῆσαι διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τοῦτο
καὶ ὁ μεγαλομάρτυς Δημήτριος δὲν τοὺς ἐδοξέθει διὰ τὰς ἁμαρτίας
αὐτῶν. Καὶ κάτω μὲν αἱ πληγαὶ τῶν βαρβάρων ἐπερίσσευον, ἄνω
δὲ ὁ οὐρανὸς κατὰ τὴν προφητικὴν κατάραν ἐγένεν ὡς χάλ || κινος,
καὶ καθόλου δὲν ἔδρευε, καὶ ἐξηράνθη ἡ γῆ καὶ οὔτε ἴστωρα ἦτον,
οὔτε σῖτος, οὔτε οἶνος, οὔτε ἔλαιον, οὔτε ἄλλο τι γέννημα τῆς γῆς·
καὶ ἐγέναν οἱ ἄνθρωποι ἀνίδεοι καὶ ἄμορφοι ὡς νεκροὶ ζῶντες, εἶ-
δὲ καὶ ποτὲ ἤθελαν εἶσαι τινὲς ἀπὸ ταῖς πόρταις νὰ μαζώξουν μο-
λόχαις ἢ τζουκνίδες ἢ ἄλλα χορτάρια φαγητοῦ, παρευθὺς τοὺς
ἔσπραζαν οἱ ἐχθροί, καὶ ἦτον εἰς αὐτοὺς ὁ λόγος τοῦ προφήτου, Ὅστις
ὁποῦ λέγει μετὰ θρήνου· Πέσετε τὰ ὄρη ἀπάνω μας καὶ ἐσεῖς βου-
νὰ σκεπάσετέ μας. Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τοὺς πολέ-
μους ἐθανατώθησαν πλῆθος ἄπειρον ἀπὸ τοὺς Θεσσαλονικεῖς, οἱ δὲ
λοιποὶ ἦσαν ὡσεὶ τραυματαῖοι ἐν τάφῳ καθεύδοντες καὶ ὡσεὶ ἄνθρω-
ποι ἀδοξήθητοι, οἱ δὲ βάρβαροι πάντοτε ἠγωνίζονταν καὶ κάθε λο-
γῆς μηχανὴν ἐκατεσκεύαζαν, καὶ δυνατὸν πόλεμον ἔκαμναν, καὶ
ὡς εἶδον οἱ Θεσσαλονικεῖς ἔτι παντελῶς ἀδυνατήσαν καὶ ἡ δύναμις
τούς τελείως ἐνεκρώθη, καὶ ἔτοιμοι ἦτον νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσουν,
τότε ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ πόνου καρδίας ἐκραξαν πρὸς || τὸν θεὸν
τὸν ὑψίστον, λέγοντες· Σῶσον ὁ θεὸς τὸν λαόν σου τὸν ἁμαρτω-
λόν, σῶσον ἐνεκεν τῆς χρηστότητός σου· ἐπάκουσον τῶν ὑπὲρ ἡμῶν
δεήσεων τοῦ ἀθλητοῦ σου Δημητρίου, καὶ μὴ ἐνθυμηθῆς τὰς ἁμαρ-

3. Ῥυγγίνοι 4. δυτικόν 7. πολὺ πείνα 11. ἐπερίσσευον 12. δε
13. γῆ πωρικὰ 14. τί γέννημα 15. ἀνείδεοι 16. εἴγη πόρτες
18. ὡσεὶ 22. σκεπασετέ πείναν 23. ἠγωνίζονταν 24. ἐκατασκεύαζαν
26. ἔτοιμοι 29. τῶν ἁμαρτωλῶν 29. ἐνεκεν 31. ἐνθυμηθεῖς

τίας ἡμῶν, ἀλλὰ κάμε ἔλεος εἰς ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς, καὶ μὴ παρὰ
 δόξης ἡμᾶς νὰ μᾶς φάγωσι τοῦτα τὰ ἀνήμερα θηρία. Ἐπήκουσέ
 τοὺς λοιπὸν ὁ πολυεύσπλαγχνος θεός, καὶ εὐθὺς ὁ μέγας Δημήτριος.
 ὁ ἔτοιμος βοηθός, ἐπρόφθατε, καὶ, ἐπειδὴ περιεκύκλωσαν οἱ βάρ-
 βάροι τὸ κάστρον, ἔκαυσαν δὲ καὶ τὴν πρὸς τὸ βόρειον μέρος πόρ-
 ταν τοῦ κάστρου, καὶ ἀνεμποδίστως ἐσέβχινον εἰς τὸ κάστρον· τότε
 δὲ ὁ μέγας Δημήτριος ἐφάνη πεζὸς εἰς τὴν μέσην τοὺς, κρατῶντας
 σπαθὴ εἰς τὸ χέρι του καὶ σηκῶντας τὸ ἀπανωφόρι του. Καὶ ἄλλους
 μὲν τελείως ἔκοπτεν, ἄλλους δὲ ἐλάδωνε μόνον, καὶ ἔλεγέ τοὺς Κα-
 κῶς σᾶς ἔφερεν ὁ θεὸς ἐδῶ, ἐπειδὴ ἐσεῖς ἔτξι κάμνετε, καὶ ἐγὼ ἰδέτε
 τί κάμνω. Ἐφύευσεν λοιπὸν ὁ ἅγιος τοὺς πλέον ἐκλεκτοτέρους βαρ-
 βάρους πάραυτα, καὶ ἢ οἱ λοιποὶ ἔφυγον μακρὰν ἀπὸ τὸ κάστρον
 λαβωμένοι, καὶ ἔκλαιον ἐκείνους ὀποῦ ἐσκοτώθησαν, καὶ ἐλυποῦντο
 πῶς ἐνικήθησαν. Τότε δὴ τότε οἱ ἀσθενεῖς Θεσσαλονικεῖς περιεζώ-
 σαντο δύναμιν, καὶ οἱ νεκροὶ καὶ ἀνίδεοι μὲ τὴν προθυμίαν ἀνεστή-
 θησαν καὶ ἐδίωξαν τοὺς βαρβάρους πολὺν τρόπον. Καὶ ὡσὰν ἐγύρι-
 σαν, ἐπῆραν τὰ ξυλόκαστρα καὶ τὰ ἄρματα καὶ μερικὰ φαγητὰ
 ὀποῦ εἶχαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν θεὸν καὶ τὸν μέγαν Δημήτριον διὰ
 τὴν δύναμιν ὀποῦ τοὺς ἔδωτε, καὶ ἐδίωξαν τοὺς βαρβάρους.

Καὶ πάλιν οἱ αὐτοὶ βάρβαροι συνάζονται ὅλοι εἰς μίαν τάξιν καὶ
 συμφωνίαν νὰ ἔλθουν νὰ κουρσεύσουν πάλιν τὸ κάστρον τῆς Θεσσα-
 λονίκης, καὶ οὕτως ἔρχονται φροδερίζοντας καὶ τρίζοντας τοὺς
 ὀδόντας νὰ τοὺς θανατώσουν ὅλους. Καὶ ὡς ἔφθασαν, καθ' ἕνα ἀπ'
 αὐτουνούσ ἐδιανοοῦνταν ποῖα κατασκευὴ ἤθελεν εἶσται καλλίτερη διὰ
 νὰ πάρουν τὸ κάστρον εὐκολα καὶ νὰ τιμηθῇ μὲ τὴν τέχνην ὀποῦ
 ἦρε. Ἐνας δὲ ἀπ' ἐκείνους ἐσηκώθη, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον πάν-
 των ὡς τεχνικώτατος ἢ καὶ πολλὰ δαιμόνιος, ὅτι ἦρε μίαν παρά-
 δοξον τέχνην νὰ πάρουν τὸ κάστρον ἐν εὐκολίᾳ. Καὶ αὐτὸς μὲν ἔτξι
 ἔταξεν, ὅτι μετ' ἐκείνην τὴν τέχνην νὰ πάρουν τὸ κάστρον· οἱ δὲ
 λοιποὶ δὲν τὸν ἐπίστευον, καὶ αὐτὸς πάλιν τοὺς ἐβεβαίωνε, καὶ τὴν
 τέχνην ἐκείνην ἐσχημάτιζεν εἰς τὴν γῆν πῶς νὰ γένη εἰς τὸ πλάτος

8. σπαθὴ ἀπανωφόρι 9. ἔκοπτε 10. ἤφερεν ἐδῶ 13. ἐκείνου;
 21. κουρσεύσουν 24. εἶσται 26. ἐσηκώθη 30. ἐβεβαίωνε

καὶ τὸ μάκρος. Καὶ ἡ τέχνη, τοῦ ἦτον νὰ κάμη πύργον εἰς τὴν γῆν
 νὰ ἔχη τροχοὺς ἀποκάτω καὶ νὰ εἶναι ὑψηλότερος ἀπὸ τὸ τειχόκασ-
 τρον καὶ νὰ ἔχη ἐπάνω ὀδόντια ὡσάν τὸ τειχόκαστρον καὶ νὰ ἔχη
 τρία πατώματα καὶ ὀλόγυρα νὰ ἔχη πολεμίστραις σιδηροδεμέναις
 5 καὶ νὰ βάλῃ ἀνθρώπους μὲ δοξάρια, μὲ κοντάρια καὶ μὲ σφενδόννας
 μέσα εἰς τὸν ξυλόπυργον ἐκεῖνον, καὶ εἰς μὲν τὸν ἀπάνω πάτον τοῦ
 πύργου νὰ βάλῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ ταῖς σφενδόναις καὶ μὲ τὰ κον-
 τάρια, εἰς δὲ τοὺς κάτω δύο πάτους ἐκεῖνους ὅπου εἶχαν τὰ δοξά-
 ρια. Καὶ ἦταν ὅλοι εἰς μίαν ἀγωνίαν καὶ βίβν εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ
 10 τὸ ἔργον ἐκεῖνο.

Ἄλλὰ πάλιν φαίνεται ὁ τυχρινόνατος βοηθὸς εἰς τοὺς βάρβα-
 ρους, καὶ δίδει ἓνα ἥ βάρβαρος κατὰ πρόσωπον τὸν προμηθευτὴν τῆς
 τέχνης ἐκεῖνης, καὶ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ πάραυτα ὁ βάρβαρος
 ἐκεῖνος καὶ ἔφευγεν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ ὡσάν ἀπὸ πολεμίου.
 15 Καὶ οἱ μὲν βάρβαροι ἔκραζαν αὐτὸν νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον, ἐκεῖνος
 δὲ ἔφευγεν ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἐσυντύχαινε ἀλλὰ ἐξ ἄλλων, ἔρριξε δὲ
 καὶ τὰ ροῦχά του καὶ ἔφευγεν εἰς τὰ ὄρη ὡς ἀγριον θηρίον. καὶ
 ἐκρύπτετον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἔτσι ἀπόμεινε ἡ πολυτε-
 χνία ἐκεῖνη τῶν βαρβάρων ἀπρακτος καὶ ἀνενέργητος. καί, φεύ-
 20 γοντας ἐντροπιασμένοι νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν τόπον τοὺς, διὰ ἐνεργείας
 καὶ βοήθειας τοῦ ἀγίου, κατεσφάγησαν ἅπαντες ἀπὸ τὰ στρατεύ-
 ματα τῶν Ῥωμαίων. Καὶ ἐκεῖνος ὁ τεχνίτης ὅπου ἔχασε τὸν νοῦν
 του, ἐσυμπαθήθη ὑπὸ τοῦ ἀγίου, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του, καὶ
 προσδραμῶν εἰς τὸ κάστρον, ἐδιηγείτο ἔμπροσθεν εἰς ὅλους τὸ βάρ-
 25 πισμα ὅπου ἔλαβεν ὑπὸ τοῦ ἀγίου, λέγοντας, ὅτι πῶς τοῦ ἐφάνη ἕνας
 νεανίας εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον ἓνα βάρ-
 30 πισμα καὶ ἥ ἔχασε τὸν νοῦν του, καὶ πάλιν τὸν ἐφάνη εἰς τὰ ὄρη,
 καὶ εὐθὺς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του, καὶ εἶπέ του, ὅτι νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ
 εἶναι εἰς τὸ κάστρον. Τότε ἐπήραν τὸν τινὲς καὶ ὑπήγαγόν τον εἰς
 30 μίαν ἐκκλησίαν, καὶ μόνον ἐτί εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγίου, εὐθὺς

1. πύργον 4. πολεμίστραις σιδηροδεμέναις 5. μεδοξάρια μεκον-
 τάρια μεσφενδόννας 7. μετά 9. μίαν 12. διδῆ 13. εὐγῆκεν 16. ἐσυν-
 τύχαινε ἔρριξε 17. ταροῦχα ἀγριον 20. ἐνεργείας 21. κατεσφάγησαν
 24. ἐδιηγείτο ἔμπροσθεν 27. εἶπε 28. ἐπήραν 28. ὑπήγαγαν

ἐρώναξε καὶ εἶπεν· Ἐποῦτος εἶναι ὁ νεκνίας ὅπου μὲ ἐρράπισεν.
Ἐδαπέσθη λοιπὸν καὶ ἐγένεν ἀντίς ἄγριος λύκος ἡμερον πρόδατον
τῆς μάνδρας τοῦ ἁγίου.

Ἄνθρωπός τις ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἐπήγεν εἰς τὴν Κων-
σταντινούπολιν διὰ χρεῖαν του, καὶ ἐκεῖ ἐπέσεν εἰς ἀσθένειαν μεγά-
λην, τόσον ὅπου ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀσθένειαν ἐκατέδη αἷμα εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς του, καὶ ἐτυφλώθη. Καὶ μὲ ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τὴν ἀσθέ-
νειαν ὕψιανεν, ἀμμή ἀπέμεινεν τυφλὸς ὁ ἄθλιος· ἐπεριπάτει δὲ μέσα εἰς
τὴν πόλιν σκοντάθοντας ἀπὸ τόπον εἰς τόπον καὶ γυρεύοντας ἰατροῖαν
ἀμμή δὲν γύρε. Ἐτέλος ἐνθυμήθη τὸν μεγαλομάρτυρα Δημήτριον,
καὶ ἐξίγει τὴν ἰατροῖαν, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ παρακαλῆ τὸν ἅγιον νύ-
κτα καὶ ἡμέραν, καὶ ἔλεγεν· Ἄμποτες νὰ ἴμουν εἰς τὴν πατρίδα
μου τὴν Θεσσαλονίκην, νὰ παρακαλέσω τὸν ἅγιον, ἡθελα ἰατρευθῆ.
Ἄλλὰ φθάνει καὶ ἐκεῖ ὁ ζητούμενος ἰατρός, καὶ ὁ καλὸς ποιμὴν καὶ
προστάτης ἐπιμελεῖται τῆς μάνδρας του τὸ πρόδατον, καὶ διὰ νυ-
κτὸς φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον του καὶ λέγει τον· «Διὰ τί εἶσαι, ἄν-
θρωπε, ὀλιγόπιστος, καὶ νομίζεις, ὅτι μόνον εἰς τὴν πατρίδα μου
φθάνω εἰς ἔποιον μὲ ἐπικαλεσθῆ; Οὐχί, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ καὶ παντα-
χοῦ φθάνω καλούμενος. Σήκω καὶ σύρε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς
Θεοτόκου εἰς τὸν τόπον ὅπου ὀνομάζεται Οἰκονομεῖον, καὶ ἐκεῖ θέ-
λεις μὲ εὔρει, καὶ θέλω σὲ φανῆ, καὶ πάραυτα νὰ ἰδῆς τὸ φῶς».
Ἐξύπνησεν οὖν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, καὶ παρευθὺς σηκώνεται καὶ
τρέχει, καὶ ἐρωτῶντας εὕρισκει τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας Θεο-
τόκου καὶ ἰσεβαίνοντας μέσα ἐρωτᾷ ποῦ εἶναι ζωγραφισμένος ὁ
ἅγιος Δημήτριος· καὶ λέγουν του Ἐδῶ εἶναι ἡ ἁγία του εἰκόνα,
καὶ ἦτον μὲ ψήφον πολλὰ εὐμορφη καὶ τεχνικῆ. Πίπτει λοιπὸν ἔμ-
προσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνας ὁ τυφλὸς μὲ πολλὰ δάκρυα καταδρεχό-
μενος καὶ ἔλεγε· Δὲν θέλω ἢ παύσει, ἕγχε τοῦ θεοῦ, νὰ κυλίωμαι
ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας σου εἰκόνας, ἕως οὗ νὰ ἰατρεύσης τοὺς ὀφθαλ-
μούς μου, νὰ ἰδῶ τὴν θεῖαν σου μορφήν καὶ εὐπρέπειαν. Νύκτα

1. ἐρράπισεν 2. ἡμερον 4. Ἄνθρωπος τις 5. Κωνσταντινούπολιν
8. (καὶ κατωτέρω) ἀμμή ἀπόμηνεν 9. σκοντάθοντας 12. εἶμουν 18. ἡθελα
ἰατρευθῆ 19. σήκω 21. πανῆ 23. εὕρισκει 24. καίσε βένωντας 25. ἐδῶ
26. ψήφον πίπτει 29. ἰατρεύσης

ἦταν ὁ καιρός, καὶ φαίνεται ὁ μάρτυς καὶ ἰατρός εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὸν τυφλόν, καὶ πιάνει μὲ τὰ δάκτυλά του τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ καὶ τοὺς ἀνοίγει ἤσυχα, καὶ ἐφαίνετον ὡς ἂν ὅτι ἐκαθάριζεν ἀπὸ μέσα τὸ αἷμα· ἔπειτα ἔσφιξε τὰ ἴματα δυνατὰ καὶ ἐπόνεσαν τὸν τυφλόν, καὶ ἐξύπνησε. Καὶ λέγει τὸν ὁ ἅγιος Οὐδὲ τώρα δὲν μὲ βλέπεις; δὲν βλέπεις τὸν ἰατρόν; δὲν βλέπεις τὸν θεραπευτήν; Τότε καὶ ἐκεῖνος ἐπήδησε πάραυτα, καὶ ἐσήκωσε τὰ ἴματα τοῦ Χριστοῦ· βλέπω τὴν προσκυνητὴν καὶ θαυμαστὴν καὶ γλυκεῖαν εἰκόνα σου καὶ πολλὰ εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας μου καὶ τὰ διαβήματά μου κατεύθυνας, καὶ ἐλευθέρωσας τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὰ ποδάρια μου ἀπὸ τὰ σκοντάμματα καὶ τὰ κτυπήματα». || Καὶ οὕτως ἰατρεύθη ὑπὸ τοῦ ἁγίου ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος

- 15 Ἀκούσατε, μετὰ προσοχῆς, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, καὶ ἄλλο θαῦμα τοῦ ἁγίου. Ἄλλος ἓνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολιν ἐτυφλώθη καὶ ἔβηεν εἰς τὸν νοῦν του, ὅτι νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου νὰ ἰατρευθῆ. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐτοιμάσθη νὰ κινήσῃ, οἱ δὲ συγγενεῖς του τὸν ἐμπόδιζαν
- 20 λέγοντές του «Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγῃς ἄνθρωπε, ὅπου δὲν δύνασαι νὰ περιπατήσῃς τόσην στράταν πεζός, μάλιστα ὅπου εἶσαι καὶ τυφλός, μόνον κάθου εἰς τὸ σπίτι σου καὶ παρακάλει τὸν θεὸν καὶ τὸν ἅγιον καὶ θέλουν κάμει ἔλεος εἰς ἐσένα, διατὶ ἡ στράτα εἶνε μακρυνὴ καὶ κακοπαθῆς, καὶ θέλεις βλασφημῆσαι». Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν «Ἐὰν καὶ
- 25 δύο χρόνους περιπατήσω, μόνον θέλω περιπατεῖ μετὰ πρόθυμίας, ἕως οὗ νὰ εὔρω τὸν ζητούμενον ἰατρόν, τὸν μεγαλομάρτυρα Δημήτριον». Αὐτὸν ἐκίνησε τὴν στράταν καὶ ἐπεριπάτησε δύο ἡμέρας, σκοντάδοντας καὶ χάνοντες τὴν στράταν, καὶ μὲ πολὺν κόπον ὅσον ἠδύνατο ὑπήγαγε. Τοῦτον τὸν ταλαίπωρον βλέποντας ἀπὸ μακρὰ

2. μετὰ δακτυλία 3. φαίνετον 4. ἴματα 5. οὐδετῶρα 7. ἐπήδισε 8. ἴματι 10. γλυκεῖαν 11. εὐρυχώρῳ διαβητά 12. ὀφθαλμούς ποδάρια 13. σκοντάματα 14. ἰατεύθη 15. ἄλλον 16. ἀνδριανούπολιν 17. θεσσαλονίκην 19. αὐτὸς ἐτοιμάσθη 21. περιπατήσεις 22. σπήτη 23. κάμη διὰ τί 24. κακοπαθεῖς 29. ὑπήγαγε

τοὺς κόπους καὶ προθυμίαν τοῦ ὁ συμπαθῆς τοῦ Χριστοῦ μεγαλο-
 μάρτυς Δημήτριος ἔρχεται καβαλλάρις, καὶ συναπαντᾷ τὸν τυφλὸν
 ἐκεῖνον ἄνθρωπον, καὶ λέγει του, ὡς ἂν νὰ μὴν ἤξευρε «Ποῦ ὑπά-
 γεις ἐτίμι μοναχός, ὦ ἄνθρωπε, τυφλὸς καὶ ταλαίπωρος;» Καὶ ἐκεῖ- 5
 νος εἶπεν «Ἵπάγω εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου Δημητρίου νὰ ἀνα-
 βλέψω». Λέγει τον ὁ ἅγιος «Δὲν δύνασαι νὰ ὑπάγῃς διατὶ ἡ στράτα
 εἶνε μακρυνή καὶ δύσκολη». Καὶ ἐκεῖνος εἶπε πάλιν, καθὼς εἶπε
 καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς του, «Ἐὰν καὶ δύο χρόνους παιδευθῶ περι-
 πατῶντας, δὲν θέλω σταθῆ, ἕως οὗ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ». Λέγει του ὁ 10
 ἅγιος «Καὶ ἐπειδὴ ἔχεις τόσην προθυμίαν νὰ ὑπάγῃς, ἔλα καβαλ-
 λίκευσε ἐδῶ εἰς τὰ δπισθεν τοῦ ἀλόγου μου νὰ σὲ ὑπάγω καμπόσον
 τόπον νὰ ἀναπαυθῆς». Ἐκαβαλλίκευσε λοιπόν, καὶ τὸν ὑπῆγε ἐκεῖ-
 νην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ 15
 δὲ τυφλός, μὴ γνωρίσας τὸ θαῦμα καὶ τὸν τόπον ποῦ εὑρίσκετον,
 ἐστέκετον συλλογισμένος. Ἐστρώμονάν τον δὲ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸν 15
 ἔσπρωχναν ὅσοι ἐσέβαιναν καὶ ἐβγαιναν || ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, διότι 20
 ἦτον ὑστερινὴ ἡμέρα ὁποῦ πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου.
 Καὶ τὸν ἐφαίνετον, ὅτι τὸν ἐγέλασεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος καὶ, ἀντὶς
 νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὸν ἔφερεν πάλιν καὶ τὸν ἔρ- 20
 ριψεν εἰς τὸ παζάρι τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ οὕτως ἄρχισε νὰ κη-
 τηγορῆ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἀνέβασεν εἰς τὸ ἄλογόν του λέγοντας «Τί
 εἶχε μετ' ἐμένα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος καὶ δὲν ἄφησε νὰ σκοντάξω
 τὴν στράταν μου, ἀμμή μὲ ἐγέλασε, καὶ ἀντὶς νὰ μὲ ὑπάγῃ ἐμπρο-
 σθότερον μὲ ἔφερεν ὀπίσω, ἀντὶς νὰ μὲ ὠφελήσῃ, ὀλιγαίνοντας τὴν
 στράταν μου, αὐτὸς μὲ τὴν αὐγάτισεν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα τὸν 25
 τυφλὸν καὶ ταλαίπωρον, τί νὰ γένη εἰς ἐμένα, καὶ κὰν ἄς εἶναι τὸ
 τί ἔπαθα, ἀμμή τί εἶναι τόσοι ἄνθρωποι μαζωμένοι καὶ δὲν μὲ ἀφί-
 νουν νὰ σταθῶ ἢ νὰ καθίσω εἰς ἓνα τόπον νὰ ἀναπαυθῶ καὶ τόσον
 ἦλθαν πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν τοὺς χωρεῖ τὸ παζάρι τῆς Ἀδρια-

2. καβαλάρης συναπαντᾷ 8. πεδευθῶ 9. σταθῆ 10. καβαλίκευ-
 σαι ἐδῶ 12. ἐκαβαλλίκευσε 12. ὑπῆγε 14. τυφλός 14. εὑρίσκετον
 15. συλλογισμένος δε 16. ἔσπρωχναν 16. εὔγεναν 17. ἡσπερινή
 17. πανηγυρίζομεν 20. (καὶ κατωτέρω) ἀδριανουπόλεως 20. ἀρχησε
 24. ὀποιῶσω ὠφελήσῃ ὀλιγένοντας 25. αὐγάτισεν ἀλλήμονον 28. κὰν
 ἄς 27. μαζωμένοι ἀφήνουν 28. πολλοὶ

νουπόλεως, ἀμμή, μὲ στενοχωροῦν ἔτιζι. Καὶ μερικοὶ ὅπου τὸν
 ἀκουαν εἶπ' ἄν του « ὦ ἄνθρωπε, ἔχασες τὸν νοῦν σου, ἢ τί εἶναι
 11^α αὐτὸ ὅπου ἔπαθες; τί εἶναι αὐτὰ τὰ || λόγια ὅπου συντεχαίνεις;
 Ἔστ' εἶσαι εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ
 5 ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, καὶ φαντάζεσαι ὅτι εἶσαι μέσα
 εἰς τὸ παζάρι τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ κατηγορεῖς καὶ ἐκείνον
 ὅπου σὲ ἔδωκεν εἰς τὸ ἄλογόν του; » Καὶ ὡς ἤκουσε ταῦτα τὰ λό-
 για, ἐξεπλάγη, θαυμαζόμενος καὶ ἀπέμεινεν ἄφωνος εἰς πολλὰς ὥρας.
 Ἐλθὼν δὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ βαίνοντας εἰς τὸν νοῦν του τὸ
 10^α γενόμενον, ὠμολόγησε παρρησίᾳ τὸ θαῦμα ὅπου ἐγένεν εἰς αὐ-
 τόν, καὶ μετὰ θαυμάσιον ἄμα καὶ χαρᾶς ἄρχισε νὰ ζητᾷ τὴν θερα-
 πείαν τοῦ ἀπὸ τὸν ἁγίου. Ἦκουσε δὲ καὶ τὸ θαῦμα ὅπου ἔκχευεν ὁ
 ἁγιος εἰς τὸν πρῶτον τυφλόν, καὶ ἦτον βεβαιωμένος, ὅτι θέλει ἰα-
 τρευθῆ καὶ αὐτός, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπαρκακλοῦσε τὸν
 15 ἁγιον νὰ τὸν ἰατρεύσῃ. Φαίνεται λοιπὸν ὁ μεγαλομάρτυς Δημή-
 τριος, ὁ ἁμισθος ἰατρός, πρὸς αὐτὸν τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ λέγει
 τον. « ὦ ἄνθρωπε, μὴ πιάνης μόνον μὲ τὰ χέρια σου ἐτούτην τὴν
 ἐκκλησίαν μου καὶ καταλαμβάνης τὴν εὐπρέπειάν της, ἀλλὰ ἴδε
 20 αὐτὴν καὶ μὲ τὰ ὀμμάτιά σου. || Καὶ παρευθὺς ἀνοιξαν τὰ ὀμμάτιά
 21 του, καὶ εἶδε τὴν θέσιν καὶ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ θεοῦ ναοῦ, καὶ
 ἐδόξασε τὸν θεὸν καὶ τὸν μεγαλομάρτυρα Δημήτριον.

Ἀκούσατε καὶ ἄλλο θαῦμα τοῦ ἁγίου διὰ νὰ ὑμνήσητε τὸν θεὸν
 ὅπου ἐδόξασε τούτον τὸν ἁγιον. Πρὸς τὸ ἐκτελικὸν μέρος τοῦ κά-
 στρου εἶναι τόπος πολλὰ εὐμορφος, καὶ ἔχει λιθάδια κλά, ἀέρας
 25 εὐκράτους καὶ δένδρα κάρπιμα πολλά, ἐξόχως δὲ μίαν βρύσιν νεροῦ
 εὐμορφὴν μὲ νερὸ γλυκὸ καὶ ψυχρόν, καὶ ἀναδρῦει ἀπὸ μίαν πέτραν
 σχισμένην ἀνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς. Καὶ διὰ νὰ εἶναι ὁ τόπος ἐκεῖνος
 πολλὰ χαριτωμένος, μὲ τὰ καλὰ ὅπου ἔχει, ἐπαρκακινήθη ἕνας ἀρ-
 χοντας Χριστιανὸς καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ μίαν ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα

2. εἶπαν 3. συντεχέεις 7. ἄλογόν 8. ἐξεπλάγει πολλάς 10. ὀμο-
 λόγησαι 11. ἄρχησε 13. βεβαιωμένος 14. ἰατρευθεῖ καὶ αὐτός 17. πιά-
 νεις χερσὶ 18. καταλαμβάνης μετὰ ὀμματιά 19. ὀμματιά ἴδε 21. ἐδό-
 ξασε 22. κούσατε μὴ γραφέντος τοῦ ἀρχικοῦ Ἄ 22. ὑμνήσατε 23. ἐδόξασε
 24. εὐμορφος 25. κάρπιμα 25. ἐξόχως 26. νερογλυκὸ 27. ἐξ ἀρχῆς
 29. ὄνομα

τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἔχαμε δὲ καὶ ὀσπίτια τριγύρου, καὶ ἑκατοί-
 κησαν πολλοὶ μοναχοί. Εἰς ἐκείνην δὲ τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ θαυμα-
 τουργίαν τοῦ ἁγίου ἀνέδρασε νερὸν ὡραιότατον. Λοιπὸν ἕναν και-
 ρὸν ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἕνας ἄρχοντας, ἀπεσταλμένος ἀπὸ
 τὸν βασιλέα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ διὰ τὴν ἐξουσιάζῃ καὶ τὴν φ. 12^α
 ἐπιτηρῇ τὸ κάστρον, ὃ ὁποῖος ἦτον δίκαιος εἰς ταῖς κρίσεις του, 6
 ἐλεήμων, συμπαθὴς καὶ σωφρονέστατος. Ὅμως ἔπεσεν εἰς ἀσθένειαν
 μεγάλην, καὶ ἀπὸ ὀλίγον ἔγινε παράλυτος, τὸσον ὅπου ἐσάπησαν
 αἱ σάρκες τῶν καὶ ἐχύθησαν ὡσάν τὸ κερί, καὶ εἶχε πόνους μεγά-
 λους καὶ ἀνυπομονήτους, καὶ καθ' ἡμέραν ἐκαρτέρει τὴν ἀποθάνῃ. 11
 Καὶ μίαν νύκτα λοιπὸν φαίνεται εἰς αὐτὸν ὁ ἅγιος Δημήτριος, ὃ
 ἑμισθὸς ἰατρός, καὶ λέγει του «Σύρε εἰς τὴν ἐκκλησίαν μου ὅπου
 εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρον καὶ ὀνομάζεται Πηγῆ, καὶ ἔπαρε νερὸν,
 νίψε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ ὄλον σου τὸ κορμί, καὶ θέλεις
 τύχει πάραυτα τῆς ἰάσεως. Ἐγὼ ὅπου σου συντυχαίνω εἶμαι ὁ Δη- 15
 μήτριος ὅπου φυλάγω τὸ κάστρον αὐτό». Ἐξύπνησε λοιπὸν ὁ πα-
 ρακελυμένος ἐκεῖνος ἄρχων, καὶ ἐδιηγῆθη εἰς ὄλους τὸ ἔραμα ὅπου
 εἶπεν. Ἐτήκωσάν τον γοῦν εἰς κρεβάτι καὶ τὸν ἐπήγαν εἰς τὴν
 βρύσιν ἐκείνην· ἄλλη βρύσις ἐτούτῃ τοῦ Σιλωάμ κατὰ τὴν θείαν
 Γραφήν. Καὶ ὡς ὑπήγεν ὁ ἄρχων ἐκεῖ, ἐπήρεν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ νερὸν, 20
 καὶ ἐπλύθη, ἔβλεψεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, καὶ πάραυτα ἔγινεν φ. 12^β
 ἔλας ὑγιής, καὶ ἐσηκώθη καὶ ὑπήγεν εἰς τὸ κάστρον, κηρύττοντας
 καὶ μεγαλύνοντας τὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως ὅπου ἔγινεν εἰς αὐτόν. Καὶ
 ἀπ' ἐκείνην τὴν ὥραν μετὰ τὸ νὰ ἰατρεύθη ὁ ἄρχων ἐκεῖνος εἰς ἔλα
 τὰ μέλη, καὶ ἄρμους τὴν ὀνόμασεν ὁ λαὸς Ἀρμουμένην βρύσιν. 25

Ἄς εἰποῦμεν καὶ τὸ θαῦμα ὅπου ἔγινεν εἰς τὰ μέρη τῆς Καπ-
 παδοκίας εἰς ἕνα χωρίον ὀνομαζόμενον Δρακοντίαν. Εἰς αὐτὸ τὸ
 χωρίον ἦτον ἕνας γεωργός, καὶ ἐκαθάριζε τὸ χωράφι του τὴν κάμη
 ἀλώνιον. Καὶ ἐκεῖ ἦρξεν εἰς ἕνα τόπον πέτραις πολλαῖς, καὶ ἐβγά-

1. ὀσπίτια 3. ὡραιότατον 5. ἐξουσιάζῃ 7. συμπαθεῖς 9. σάρ-
 κεις 10. ἀνυπομονήτους 11. ἐκαρτέρῃ 12. σῦρε 14. νίψε 15. τύχοι
 16. αὐτό 17. ἄρχων 18. ἐσώκωσάν κρεβάτι 22. ὑγιεῖς ἐσηκώθη
 κηρύττοντας 23. μεγαλύνοντας 25. μέλει ἄρμους ὀνόμασεν ἄρμου-
 μένην 26. κηπαδοκίας 29. ἀλώνιον ἐβγάζοντας

ζοντάς ταις εὗρηκε θεμέλια παλαιὰ ἀπὸ πολλοὺς χρόνους σκεπα-
 ζμένα εἰς τὴν γῆν. Σκάπτων δὲ καὶ χαλῶντας ἐκεῖνα τὰ θεμέλια,
 ἐφάνη ἕνας νέος ὡραιότατος καβαλλάρις ὡς στρατιώτης, καὶ λέγει
 5 του· «ὦ ἄνθρωπε, διατί χαλᾷς τὸ σπήτι μου νὰ τὸ κάμης ἀλώνιον·
 ἤξευρε, ὅτι, ἂν τὸ κάμης αὐτό, πολὺ κακὸν θέλεις πάθει. Ἐγὼ
 10 ἐποῦ σοῦ μιλῶ εἶμαι ὁ Δημήτριος ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, ὁποῦ με
 τιμοῦν ἐδῶ». Διό || τι ἐκεῖ εἰς τὴν Καπαδοκίαν πολλὰ ἐτιμοῦσαν
 τὸν ἅγιον Δημήτριον. Ἀκούσας δὲ ὁ γεωργὸς ἐξεπλάγη, καὶ ἐγένεν
 15 ὡσὰν χαϊμένος ὁ νοῦς του. Βλέποντές τον δὲ οἱ συγγενεῖς του ἀπὸ
 τὸν φόβον του πηγαινάμενον εἰς τὸ σπήτι ἔτι συγχυσμένον καὶ
 ἐρωτῶντας αὐτὸν ἔμαθον τὴν ὑπόθεσιν, καὶ εὐθὺς πηγαίνουν ἐκεῖ
 καὶ καθαρίζουν τὸν τόπον. Ἡύραν παλαιὰ θεμέλια ἀσβεστωμένα καὶ
 20 ἐκατάλαβαν πῶς ἦτόν ποτε ἐκεῖ ἐκκλησία τοῦ μεγαλομάρτυρος Δη-
 μητρίου. Καὶ τότε ὅσον ἐδύνονταν ἕκαμαν μίαν ἐκκλησίαν εὐμορφὴν
 καὶ θαυμαστήν, καὶ μέσα ἔβαλαν ἕναν μέγαν σταυρόν, ὥστε κατὰ
 25 κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον ὁ τροπαιφόρος σταυρὸς, ὁ μάρτυς δὲ κατὰ
 νοούμενον, ἵνα ἔχωσιν ὅσοι προσκυνοῦν ἐκεῖ διπλὴν τὴν βοήθειαν
 τῆς δυνάμεως καὶ ἀπὸ τὸν τίμιον σταυρὸν καὶ ἀπὸ τὸν μεγαλομάρ-
 τυρα Δημήτριον. Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἅγιος μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ σταυροῦ
 30 ἐνίκησε τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ ὁ σταυρὸς μετὰ τὸ μαρτύριον
 τοῦ ἁγίου περισσότερο ἀνυψώθη, ἐστόρησαν εἰς μίαν εἰκόνα τὸν
 σταυρὸν καὶ τὸν ἅγιον, λέγοντες «Ἐπειδὴ μετὰ τὸ μαρτύριον ὁ
 35 ἅγιος συνεσταυρώθη τῷ Χριστῷ καὶ διὰ ταῦτο εἶναι μαζῆ ἱστορισμέ-
 νος εἰς μίαν εἰκόνα». Καὶ ἀπ' αὐτὸ ὠνόμασαν τὴν ἐκκλησίαν ἐκεί-
 νην τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Σταυρικοῦ. Καὶ πολλὰ θύματα ἐγί-
 νονταν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην ὑπὸ τῆς χάριτος
 τοῦ ἁγίου.

Βούλεται δὲ ὁ λόγος νὰ διηγηθῆ καὶ ἄλλο θαῦμα τοῦ ἁγίου, τὸ
 ὅποιον εἶναι καὶ χαριέστατον καὶ θαυμάσιον. Ὁ βασιλεὺς Μανουὴλ
 30 ὁ Κομνηνός, ὁ ὅποιος ἐδυσίλευσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰρη-

1. εὗρηκε 3. ἐφάνει ὡραιότατος καβαλλάρης 4. σπήτι ἀλώνιον
 5. πάθει 6. μιλῶ 7. καπαδοκίαν 8. ἐξεπλάγει 10. πηγαινάμενον
 11. πηγένουν 17. ἔχωσι διπλὴν 20. εἰδώλων 21. ἐστόρησαν 22. λέ-
 γοντες 23. συνεσταυρώθη μαζεῖ ἱστορισμένος 24. ὠνόμασαν 25. ἁγίου ἁγίου

νικῶς χρόνους τριάντα ὀκτώ, διότι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἐταπεινώσεν
 ἔλους τοὺς ὑπεναντίους καὶ ἐσύναξεν βίον πολύν. Ἦτον δὲ κατὰ
 πολλὰ λόγιος καὶ φρόνιμος καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς βασιλείας
 δοκιμώτατος, ἀγάπα περίσσια τὸν στολισμὸν τῆς πόλεως καὶ τὴν
 ἰδικήν του εὐπρέπειαν ὡσάν τὸν σοφὸν Σολομῶντα. Ἐτοῦτος ὁ βα- 5
 σιλεὺς, ὡς εἶπα, ἀγαπῶντας νὰ στολιζέται πολλὰ εὐμορφα, ἐπρό-
 σταξε νὰ τοῦ κάμουν ἓνα ἐπανωφόριον πολυποίκιον νὰ τὸ φορῇ
 μόνον ταῖς μεγάλαις ἑορταῖς καὶ ἔπου ἔρ || χονται λιτζήδες ρ. 11x
 ἀπὸ τοὺς ἀυθέντας τοῦ κόσμου νὰ τὸν προσκυνοῦν· τὸ δὲ ἐπανωφό-
 ριον ἐκεῖνο ἦτον τὸ ὕψισμά του ἀπὸ τέχνην πολυποίκιον, ἀξιο- 10
 θαύμαστον καὶ ἀνεκδιήγητον, καὶ ἀπὸ τὴν πολυτεχνίαν του πᾶσα
 ἕνας ἐχαίρετον νὰ τὸ βλέπῃ. Ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ βάλουν καὶ
 μαργαριτάρια ἀκριδὰ καὶ ὄλον νὰ τὸ πλουμίσουν μὲ πέτραις πολύ-
 τιμαῖς, αἱ περισσότεραις νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν λίθον τὸν ἀνθρακκ, καὶ
 ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν. Καὶ ὅταν ἐτελειώθη μετὰ πάτης ἐπιμελείας 15
 ἐφαίνονταν ὡσάν κάρβουνα ἀναμμένα καὶ καθολικὰ ὡσάν τὸν οὐρα-
 νὸν ἐφαίνετον, διότι αἱ πέτραις ἔφεγγαν ὡσάν τὰ ἄστρα εἰς τὸν
 οὐρανόν. Καὶ τὸ ἔβαλεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ βασιλικὸν θησαυροφυλά-
 κιον διὰ νὰ τὸ φορέσῃ ἀρχῇ τὴν λαμπράν. Καὶ τὸ μέγξ Σάδδατον
 τὸ βράδου τὸ εὐγαλαν οἱ θησαυροφύλακες εἰς τὸν ἔξωθεν θάλαμον 20
 τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως διὰ νὰ τὸ ἔχουν ἔτοιμον εἰς τὴν ὥραν
 τῆς Ἀναστάσεως νὰ τὸ φορέσῃ ὁ βασιλεὺς· ἀλλὰ θαυμαστά σου τὰ
 τεράστια, θαυματουργέ Δημήτριε, τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπῆρεν ὁ ἅγιος
 τὸ ἐπανωφόριον ἐκεῖνο || ἀπὸ τὸ βασιλικὸν παλάτι καὶ τὸ ἐπῆγεν ρ. 14x
 εἰς τὸν τάφον του καὶ τὸ ἔπλωσεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του ὡς τὰ πο- 25
 δάρια. Τὸ δὲ ταχὺ ἐγινε σύγχυσις καὶ ταραχὴ μεγάλη εἰς τὰ βα-
 σίλεια διὰ τὸ φόρεμα ἐκεῖνο καὶ οἱ θησαυροφύλακες ἔγιναν ὡς νε-
 κροὶ ἀπὸ τὸν φόβον τους. Μανθάνοντας δὲ ὁ βασιλεὺς τὸ γινόμενον
 καὶ ἐξετάζοντας τοὺς ἀνθρώπους ἔμαθε πῶς εὗρήκαν ταῖς κλειδο-
 νίαις καὶ ταῖς βούλλαις γεραῖς καὶ ὄλα τὰ φορέματα ἐκεῖ· μόνον 30

1. τριάντα ὀκτώ 3. κυβέρνησιν 15. ἐτελειώθη 16. ἀναμμένα 19. ἀρχῇ
 2). εὐγαλαν θησαυροφύλακαις 21. εχουν ἔτοιμον 23. ἐπῆρεν 24. ἐπανω-
 φόριον παλάτει 26. σύγχυσις 28. μανθάνοντας 29. ἐξετάζοντας εὗρί-
 καν 30. βούλλαις

ἐκεῖνο ἔλειψε. Καὶ οὕτως ἠσύχασεν ὁ βασιλεύς. Ὁ δὲ ὑπηρέτης ὅπου ἦτον εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου ἐπῆγε καὶ ἄνοιξε τὸ κουδούκλιον, καὶ βλέπει ἐπάνω εἰς τὸν τάφον καὶ ἄστραπτε τὸ φόρεμα ἐκεῖνο, καὶ ὅλος ἐτρόμαξε καὶ ἔστεκεν θαυμαζόμενος πολλὴν ὥραν.

Ἦ Τρέχει λοιπὸν παρευθὺς καὶ λέγει τὸ πρᾶγμα εἰς ὄλους, καὶ ἔρχονται ἔλοι οἱ προεστοὶ τοῦ κάστρου, καὶ βλέποντες τὸ ἀξιοθαύμαστον ἐκεῖνο φόρεμα ἐξεπλάγησαν. Ὅθεν ἐκατάλαβαν, ὅτι εἶναι πρᾶγμα βασιλικὸν τὸ φαινόμενον, καὶ παρευθὺς γράφουσι ἐπιστολὴν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ στέλνουν μὲ ταχυδρόμους, φανερόνοντας τὴν ποσότητα καὶ ποιότητα τοῦ φορέματος. || Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεύς, ἐξέτασε καταλεπτῶς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν ὅπου εὗρέθη τὸ φόρεμα ἀπλωμένον εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου καὶ ἔμαθεν, ὅτι τὴν ὥραν ὅπου τὸ ἔφεραν ἀπὸ τὸ μέγα θησαυροφυλάκιον εἰς τὸν ἔξωθεν κοιτῶνα, ἐκείνην τὴν ὥραν εὗρέθη εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου. Ὅθεν θαυμαζόμενος ὁ βασιλεύς ἐκήρυττε εἰς ὅλην τὴν πόλιν τὸ παράδοξον θαῦμα ὅπου ἔγινεν ἀπὸ τὸν ἁγίον. Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν παραδρομὴν λέγει ὁ βασιλεύς τῶν αὐτοῦ μεγιστάνων, ὅτι ὄνειδίζει ὁ ἅγιος Δημήτριος τὴν ἀμέλειαν καὶ ἀγνωμοσύνην μας, ὅτι αὐτὸς μὲν πολλαῖς φοραῖς μᾶς ἐδόξθησεν εἰς πολλοὺς πολέμους τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐκχτατζάκισέ τους, ἡμεῖς δὲ ἕως τώρα οὐδὲ κἄν μὲ παραμικρὰ ἀφιερῶματα τὸν εὐχαριστήσαμεν. Διὰ τοῦτο ἀναγκάσθη καὶ μᾶς ἐπῆρε τὸ ἐπανωφόριον ἀμανάτι, ἕως οὐ νὰ ἀποδώσωμεν τὸ χρέος. Ἀλλὰ πολλή σου ἡ δόξα, μεγαλόδοξε θαυματουργέ, μυροβλύτα Δημήτριε· μεγάλα σου τὰ θαυμάσια, ὅτι καὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μᾶς γλυτώνεις καὶ μᾶς βοηθᾷς, καὶ μᾶς ὄνειδίζεις τοὺς ἀχαρίστους. Ταῦτα εἶπεν ὁ βασιλεύς, καὶ εὐθὺς γράφει χρυσόβουλλον καὶ ἀφιερώνει τὴν Μελιδόνιον χώραν μὲ πολλὰ χωράφια καὶ ἀμπέλια τῆς αὐτῆς χώρας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καὶ ἐπαρκάλει τὸν ἅγιον νὰ τὸν συμπαθήσῃ διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ.

1. ο 4. πολὺν 7. προεστοὶ βλέποντες 9. φανερόνοντας
11. καταλεπτῶς εὗρέθη 12. ἀπλωμένον 13. κοιτῶνα 15. ἐκήρυτται
19. ἐχθρῶν 20. τώρα 21. ἀναγκάσθη ἐπῆρε 24. γλυτώνης 26. γράφη χρυσόβουλο.

Ἄλλὰ ταῦτα μὲν ὡς παλαιὰ ἄς ἀφήσωμεν, καὶ ἄς εἰποῦμεν ἄλλα νεώτερα, τὰ ὅποια εἶνε καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ζωντανοὶ ὅπου τὰ εἶδαν.

Παιδεύει πολλαῖς φοραῖς ὁ πανάγαθος θεὸς τὸν λαὸν του, καὶ μὲ πλάγιον βλέπει βλέμμα τοὺς ἀμαρτάνοντας καὶ παραβαίνοντας τῶν ἀγίων αὐτοῦ ἐντολᾶς καὶ τοὺς ταπεινώνει, παραδίδοντάς τους εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, καὶ κατὰ τὸν Προφήτην ψευδῆς μὲν ἵππος εἰς σωτηρίαν τοῦ θεοῦ ἀγανακτιζομένου, πόλεις δὲ καὶ κάστρα καὶ πλῆθος λαοῦ ἀνωφέλευτα. Διὰ τὴν χαθῆ ἢ κακία γίνεται ἀπὸ θεοῦ μεγάλη παιδευσις εἰς τὰ μέρη τῶν Ῥωμαίων μὲ τὸ νὰ πταίσουν εἰς τὸν θεὸν καὶ νὰ καταφρονήσουν τὰ αὐτοῦ δικαιώματα. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπήραν οἱ Λατῖνοι τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔφυγεν ἀπὸ τόπον εἰς ἄλλον, μὴ ἔχοντας ποῦ νὰ σταθῇ. Οἱ θησαυροὶ τῆς Πόλεως ἠρπάγησαν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς· τὰ στρατεύματα τῶν Ῥωμαίων διεσκορπίσθησαν, καὶ ἦτον ὅλα τὰ πράγματα τοῦ βασιλέως εἰς ἀφανισμόν, καὶ ὅλα τὰ κάστρα τῶν Ῥωμαίων εἰς πολλὸν κίνδυνον εὗρισκοντο. Τότε καὶ αἱ μικραὶ αὐθενταί, ἤγουν τὰ ἐκεῖθεν τοῦ Ντούναβι ποταμοῦ ἔθνη, ὄρμησαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐκούρσευσον χώρας καὶ τόπους. Τότε καὶ ὁ αὐθέντης τῶν Βουλγάρων Ἰωάννης, ὁ καὶ Ἰωαννίτζης ἑνομαζόμενος, ἐστράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐρημάζοντας καὶ χαλῶντας τὰς χώρας καὶ κάστρα ὅλα τῆς Μακεδονίας, ἔφθασε καὶ εἰς τὴν μεγάλαν πόλιν Θεσσαλονίκην μὲ ὄρμην ἀκράτητον καὶ φουσατον ἀμέτρητον ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, τὸ ὅπολον εἶχε συναγμένον ἀπὸ διάφορα ἔθνη ὅπου εὗρισκονται πέρα ἀπὸ τὸν Δούναβιν, καὶ ἦσαν ὅλοι σιδερωμένοι καὶ ἄρματωμένοι μὲ κάθε λογῆς ὄργανον πολεμικόν. Ὑπήγαινε δὲ ἐμπρὸς ἀπ' αὐτὸν ὁ ἀρχιστράτηγός του, ὀνόματι Μαναστράς. Ἐλθὼν δὲ αὐτὸς ὁ Μαναστράς, ἐκόνευσεν εἰς τὸν ποταμὸν ἢ Γαλλικὸν νὰ ἀναπαύσῃ τὸ στράτευμά του, διότι εἶναι ὁ τόπος ἐκεῖνος εὐμορφος καὶ ἔχει λιβάδια εἰς τὰ ἄλογα. Ὁ δὲ

1. ἄς ἄς 2. νεότερα 3. μεπλάγιον 4. παραβαίνοντας 5. παραδίδοντάς 6. εἰ 7. εἰ 8. ἀγανακτιζομένου 9. ἔφυγεν 10. ἔχοντας 11. ἠρπάγησαν 12. πόλιν 13. εὗρισκονταν 14. ὀνομαζόμενος 15. ἐρημάζοντας 16. ὄρμην 17. φουσατον ἀμέτρητον 18. εὗρισκονται 19. σιδερωμένοι 20. ὑπήγενε 21. γαλικὸν

Ἰωαννίτζης ἐκόνευσεν εἰς τοῦ Λαγκαδᾶ, ὁ ὅποιος τόπος εἶναι σιμᾶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Καὶ ἀφ' οὗ ἀνεπαύθησαν, ἐσηκώθησαν καὶ περιεκύκλωσαν τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἐγέμισαν οἱ κάμποι καὶ τὰ βουνά, ὅπου δὲν ἐφαίνετον εὐκαιρος τόπος καθόλου. Καὶ κάτω μὲν ἡ γῆ ἐσειετο ἀπὸ ταῖς ὀπλαῖς τῶν ἀλόγων, ὁ ἀέρας δὲ ἀπὸ χλημητρι-
 5 τρισμοῦς αὐτῶν ἔβραζε, καὶ μεγάλαις βρονταῖς καὶ ταραχαῖς ἀκούονταν μέσα εἰς τὸ κάστρον. Καὶ ὁ Ἰωαννίτζης ἐκόνευσεν ἐπάνωθεν τοῦ κάστρου εἰς τόπον ὅπου ἐφαίνετον ὄλη ἡ πόλις. Ἐκάθετο καὶ ἔβλεπε τὰ μεγάλα ὀσπίτια καὶ τὰς ἱεράς ἐκκλησίας, καὶ ἐρώτα καὶ ἔμάνθανέ τα ἔλα. Ὅταν δὲ εἶδε καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Δη-
 10 μητρίου τόσῃν εὐμορφῇν μεγάλην, καὶ ἐρώτησε καὶ ἔμαθε πῶς αὕτη εἶναι, ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογόν του, καὶ ἐπροσκύνησε καὶ εἶπεν » Ἄγιε Δημήτριε, βοήθησέ με νὰ κουρσεύσω τὸ κάστρον καὶ νὰ σὲ κάμω καλὸν μοναστήριον». Αὐτὸς δὲ εἶχε βουλήν πο || νηρῶν διὰ τὸ κάστρον, τὴν ὁ θεὸς διεσκέδασεν. Ἐβούλετο ὁ αἰμοδόρος, ἀφ' οὗ πάρῃ τὸ κάστρον, ἔσοι ἄνθρωποι γλυτώσουν καὶ δὲν φονευθοῦν εἰς τὸν πόλεμον, νὰ τοὺς στείλῃ σκλάβους εἰς τὴν Βουλγαρίαν, τὰ δὲ τειχόκαστρα, τοὺς πύργους καὶ τὰ ὀσπίτια ἔλα νὰ τὰ χαλάσῃ ἀπὸ θεμελίων. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ μεγαλομάρτυς Δημήτριος
 20 ὁ πολιοῦχος καὶ φιλόπατρις, ὁ μέγας στρατάρχης τῆς πατρίδος του [μετὰ] τῆς θεϊκῆς του δυνάμεως, ἔδραμεν εἰς βοήθειαν, καὶ τὴν ἠλευθέρωσε. Διότι, ὡσὰν ἐτοίμασεν ὁ Ἰωαννίτζης τὰ στρατεύματά του καλὰ ἀρματωμένῃ, τὰ ἔστειλε καὶ ἐπίασαν ὀλόγυρα τὸ κάστρον, καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον τοὺς ἐπρόσταξεν νὰ εἶναι ἔτοιμοι, τὴν ὄραν ὅπου ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, παρευθὺς νὰ βάλουν ταῖς σκάλαις νὰ ἀνέβουν εἰς τὰ τείχη. Καὶ ταῦτα λέγων ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ διότι ἦλθεν ἡ νύκτα τοῦ θανάτου του. Καὶ ὄλην τὴν νύκτα ἐφαντάζετο τάχα πῶς ἔβλεπε ὅτι ἀνέβαινον τὰ στρατεύματά του εἰς τὰ τείχη
 25 καὶ ἔμπαιναν [καὶ ἐκούρσευαν τὸ κάστρον καὶ ἐφόνευον τοὺς ἀνθρώπους, καὶ αὐτὸς μετὰ μεγάλης ὑπερηφανείας ἐσέβαι || νε μέσα.

1. λαγκαδᾶ σιμᾶ 2. ἐσηκώθησαν 4. εὐκαιρος 5. χλημητρι-
 6. ἔβραζε 9. ὀσπίτια ἱεράς ἐρώτα 10. ἔμάνθανέ 12. ἐκατεύη
 18. ὀσπίτια 20. πολιοῦχος 22. ἐτοίμασεν Ἰωαννίτζης στρατευματά
 24: ἔτοιμοι 26. λέγον 28. ἀνέβαινον 29. ἔμπαιναν 31. ἐσέβενε

Ταῦτα ἐφηντάζετο ὁ ταλαίπωρος ἕως τὸ μεσονύκτιον· καὶ τότε ἐξύ-
 πνησε. Εἶχε δὲ λαμπάδες πολλὰς ἀναμμέναις, ὅπου ἐφλεγεν ὡσάν
 ἡμέρα, καὶ πολλοὶ νέοι ἀρματωμένοι τὸν ἐφύλαξαν τριγύρου. Τότε
 δὲ τότε παράωρα τῆς νυκτὸς ἐστίλωσεν ὁ θεὸς τὴν ρομφαίαν τῆς
 ἐκδικήσεως κατ' αὐτοῦ καὶ τὴν ἀκόνισεν εἰς τὸν ζήλον τοῦ μάρ-
 τυρος, καὶ ὁ κατ' ἀλήθειαν ἄγρυπνος φύλαξ καὶ προνοητὴς μέγας
 τοῦ μεγάλου βασιλέως στρατιώτης καὶ θαυματουργὸς Δημήτριος
 ἐφάνη καθαλάρις εἰς ἄσπρον ἄλογον ἐμπρὸς εἰς τὸν βασιλέα τῶν
 Βουλγάρων Ἰωαννίτζην εἰς σχῆμα τοῦ ἀρχιστρατήγου του Μανα-
 στρά καὶ ἐκτύπησέ τον εἰς τὴν καρδίαν τὸν ταλαίπωρον πληγὴν
 θανατηφόρον. Καὶ παρευθὺς ἐφώνησε καὶ ἐκατηγόρει τὸν ἀρχιστρά-
 τηγόν του Μαναστράν, ὡς τάχα ἐκεῖνος τὸν ἐκτύπησε, διότι ἐτῆ-
 τοῦ ἐφάνη πῶς ἐκεῖνος τὸν Μαναστράν ἔβλεπε καθαλάριν εἰς τὸ
 εὐγενικὸν ἄσπρον ἄλογον ὅπου ἐκαβαλλίκευε, καὶ τὸν ἐκτύπησε, καὶ
 ἔτσι ἐφώνησε φοβερίζοντας, ὅτι, ἂν ἢ ζήση ἕως νῆ ἐξημερώση, νῆ
 φονεύση αὐτὸς τὸν Μαναστράν, τὸσον ὅπου ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φω-
 ναῖς ἐξύπνησεν ὁ Μαναστράς, καὶ ἔδραμεν νῆ ἰδῆ τὸ γινόμενον.
 Καὶ ἀκούοντας νῆ τοῦ λέγει, ὅτι ἐσὺ ἦλθες τῶρα καθαλάρις καὶ
 μὲ ἐσκότωσης μὲ τὸ κοντάρι σου, τοῦ λέγει ὁ Μαναστράς «Μὴν ὀρ-
 γίζεσαι κατ' ἐμοῦ, ὦ βασιλεῦ. Φάντασμα ἦτον καὶ ὄχι ἀλήθεια». 20
 Καὶ ἐκεῖνος, ἔστρωντας νῆ δεχθῆ εἰς βάθος πολὺ τὴν πληγὴν, ἐστρε-
 φεν, ἐφώνησεν, καὶ μετὰ κλαυθμοῦ μεγάλου ἐστίκωσε τὰ ροῦχα του
 νῆ δείξῃ τὴν πληγὴν. Καὶ εὐθὺς ἔσπασεν ὁ τόπος ὅπου τὸν ἐπόνει
 καὶ ἔδραμεν αἷμα πολὺ καὶ παράξενον, ὥστε λέγειν ἡμᾶς, ὅπως ἂν
 βάρῃ ὁ πούς σου, ἅγιε Δημήτριε, ἐν αἵματι τῶν ἐχθρῶν σου. 21
 Βλέποντας δὲ ταῦτα ὁ Μαναστράς καὶ φοβούμενος μὴν πάθῃ καὶ
 ἐκεῖνος τὰ ὅμοια, τὸν βάνει εὐθὺς εἰς ἀλογάμαξον, καὶ ἐφυγε
 τὸ ὀγληγορώτερον, καὶ μετ' αὐτὸν ἐφυγε καὶ τὸ ἀναρίθμητον
 ἐκεῖνο στράτευμα, ὡσάν ἢ ἐδιώκετο ὑπὸ ἄλλου μεγαλύτερου φουσ-

2. ἀναμμέναις 4. ἐστίλωσεν 5. ζήλον 6. ο 8. καθαλάρης
 9. ἀρχιστρατηγόν 10. μαναστρά 12. μαναστρά 13. καθαλάριν 14. ἐκα-
 βαλλίκευε 15. φοβερίζοντας 16. ἐξημερώση 17. φωναῖς
 18. ἀκούοντας 19. τῶρα καθαλάρης 19. ὀργίζεσε 20. φάντασμα 22. ροῦχα
 23. ποῦς 28. ὀγληγορώτερον μετ' 29. φουσαίου

189 τας || ὅλην τὴν ἡμέραν, τὸ βράδυ ἀπέδωκεν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ἰωαν-
 νίτζης τὴν μιανὴν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας τῶν δαιμόνων, καὶ ἔπει-
 τὸ ποτήριον τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου, ὅπου τοῦ ἐκέρασεν ὁ ἅγιος
 5 κατὰσκευασμένον ἀπὸ πῦρ καὶ θεῖον καὶ πνεῦμα καταιγίδος. Καὶ
 ἐπεστράφη ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν κορυφὴν
 αὐτοῦ ἢ ἀδικία αὐτοῦ ἐκατέβη καὶ ἔπεσεν εἰς βύθρον ὃν εἰργάσατο.
 Καὶ μίαν κονταρία τοῦ ἁγίου ἔρθασεν εἰς τὰ πολλὰ ἐκείνου κακά,
 καὶ ἐξεχύθη δικαίως τὸ αἷμά του ἀντὶς διὰ τὰ πολλὰ αἵματα ὅπου
 10 ἀδίκως ἔχυσεν. Ἐντεῦθεν ἄπασα ἡ τῶν Θεσσαλονικέων πόλις ὑμνο-
 λογεῖ καὶ δοξάζει τὸν παντοδύναμον Χριστόν, καὶ μεγαλύνει καὶ
 τὸν ἅγιον, καὶ εὐχαριστῶντας ἐορτάζει τὴν λύτρωσιν μετὰ πολλῆς
 χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, διότι τὸ ἐσπέρας τυλίχθη τῇ πόλει τοῦ
 ἁγίου κλαυθμός, καὶ δειλία καὶ φόβος ἐπέπεσε, καὶ εἰς τὸ πρῶ-
 15 ἀγαλλίασις ἐξανέτειλεν.

Ἄλλὰ ποῖος θέλει δυνηθῆ νὰ μετρήσῃ τὰς σταγόνας τοῦ ὕετοῦ
 ἢ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης ἢ τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, νὰ δυνηθῆ
 19x νὰ γράψῃ καὶ τοῦ ἁγίου τὰ θαύματα; Διὰ τοῦτο ἀκόμη || ἕνα νὰ
 διηγηθῶμεν, εἶτα νὰ καταπαύσωμεν τὸν λόγον.

20) Εἰς τὸ κιβουρι ὅπου ἦτον θαμμένον τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Δη-
 μητρίου, ὡσὰν ἔδωκεν ὁ θεὸς τὴν χάριν του καὶ ἐμυρόδωκεν, ἔκα-
 μαν οἱ Χριστιανοὶ λεκάναις πολύτιμας, καὶ ἐμαζόνετον τὸ μύρον
 μέσα καὶ ἔπερναν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα οἱ ἀσθενεῖς, καὶ ἐθερα-
 πεύονταν. Ἐνας δὲ ἄνθρωπος σώφρων, ἐγκρατῆς καὶ ἐνάρετος ἐγίνε-
 25 καλόγηρος, καὶ διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν ἔβαλέ τον ἔλον
 τὸ κάστρον νὰ ὑπηρετῇ τὸν τάφον τοῦ ἁγίου. Ὁ ὁποῖος βλέποντας
 καθ' ἐκάστην πῶς ἔπερναν ὅποιος καὶ ἂν ὑπήγαγε καὶ ἀλείφονταν
 εἰς ἔλον τους τὸ κορμί, καὶ μάλιστα αἱ γυναῖκες ἄλειψαν τὰ βυζιά,
 τοὺς βραχίονας, τὰ βλέφαρα, τὰ στήθη, τὸν ἐφάνη ἄπρεπον, καὶ
 30 εἶπεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι οὔτε τὸν ἅγιον δὲν τὸν ἀρέσει αὐτῇ ἢ
 συνήθεια· καὶ ἐσκέπασεν ταῖς λεκάναις ἐκεῖναις, μὴ γνωρίζων, ὅτι

7. ἐκατεύη ἠργάσατο 9. αἷμα αἵματα 13. ἐσπέρας 16. δυνηθεῖ
 17. ἄμμον 20. θαμμένον 22. λεκάαις Ἴδε κατωτέρω λεκάναις μύρον
 26. ἐπηρεεῖ βλέποντας 27. ὑπήγαγε 29. βραχίονας στήθη 30. ἀρέσει
 31. ἐκεῖναις

χαίρει ὁ ἅγιος νὰ ἐνώνωνται ἔλοι καὶ νὰ ἀγιάζωνται μετὰ τὴν χρί-
 σιν τοῦ ἁγίου μύρου, καὶ κανέναν δὲν ἀποστρέφεται, καὶ ἄμαρτω-
 λὸς καὶ ἀνάξιος εἶναι. Λοιπὸν φαί || νεται ὁ ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον φ. 11
 τοῦ καλογήρου ἐκείνου, καὶ τὸν ἀνειδίξει δι' ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμε
 καὶ λέγει τον. Διατί ἐφθόνησας τοὺς Χριστιανούς, καὶ τὸ μύρον 3
 ὅπου μοῦ ἐδόθη χάρις ἀπὸ θεοῦ καὶ ἐδράνει ἀπὸ τὰ αἵματά μου,
 τὸ ἐκρυψας, καὶ ταῖς λεκάναις ὅπου ἐδέχονταν τὸ ἅγιον μύρον μου
 ἐσκέπασας ; Καὶ ἐγὼ μὲν οὔτε μετριμένον, οὔτε ὡς σταλαματιαῖς
 γύνω αὐτό, ἐσὺ δὲ τὸ ἀκριβέως ; Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴν
 ἀποκλείῃς καὶ κρατῇς τὸν ἁγιασμόν, ὅπου λαμβάνουν οἱ Χριστια- 10
 νοὶ ἀπὸ τὸ μύρον μου, διὰ τοῦτο ἐγὼ ἀνοίγω θύραν ἐδῶ νὰ ἐδράνη
 μύρον νὰ λαμβάνουν οἱ εὐσεβεῖς. Οὕτως εἶπε, καὶ μετὰ τὴν λεπτήν
 βέργαν, ὅπου ἐκράτει εἰς τὸ χέρι του, ἐσημάδεψε τρύπαν εἰς τὸ
 κιβόρι, καὶ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ σημάδεμμα τῆς τρύπας ἔσυρε τὴν βέρ-
 γαν ὡσάν νὰ ἔκαμνε σημάδι νὰ ἔρχεται τὸ μύρον, τόσον ὅπου ὑπή- 15
 γεν εἰς τὴν μέσην τοῦ ναοῦ, καὶ παρευθὺς ἐχύθη μύρον πολὺ, ἕως
 ὅπου ἦλθε καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ. Ἐξυπνήσας δὲ ὁ μοναχὸς
 ἐκεῖνος καὶ ἐκ τοῦ θαύματος τρομάξας, εὐθὺς ἀνοι || ξε ταῖς λεκά- φ. 21
 ναις, καὶ ἐπαρακάλεε τὸν ἅγιον νὰ τὸν συγχωρήσῃ εἰς τὸ ἁμάρ-
 τημα, καὶ τότε μόλις ἐστάθη τὸ μύρον ἐκεῖνο, ὅπου ἔτρεχε ἀπὸ τὴν 20
 τρύπαν ἐκείνην, ὅπου ἔκαμεν ὁ ἅγιος, καὶ ἔτρεχεν πάλιν εἰς ταῖς
 λεκάναις ὡς καὶ πρότερον.

Τοιαῦτα θαύματα παράδοξα ἐποίησεν ὁ μεγαλομάρτυς Δημή-
 τριος καὶ ἄλλα περισσώτερα κατὰ διαφόρους καιρούς. Οὕτως ἐλύ-
 τρωσε πολλαῖς φοραῖς τὴν πατρίδα του ἀπὸ ἀίσθητοῦς καὶ νοητοῦς 25
 ἐχθροῦς, καὶ φανερώς καὶ ἀφανῶς. Καὶ ἄλλους μὲν φεδερίζοντας
 ἐδίωκεν, ἄλλους δὲ καὶ τελείως ἐθανάτωνε. Τὸ δὲ θαυμαστότερον
 καὶ τιμιώτερον καὶ ἁγιώτερον ἦτον τὸ ἅγιον μύρον, τὸ ὅποιον τὸ
 εἶχαν καὶ οἱ ἐντόπιοι καὶ οἱ ξένοι ἰατρὸν ἄμισθον εἰς πᾶσαν τους
 ἀσθένειαν. Ἄλλη προβατικὴ κολυμβήθρα ἦτον ὁ τάφος τοῦ ἁγίου 30
 καὶ ἐκείνης πολὺ θαυμαστότερος, διότι ἐκείνη ἕνα καὶ μόνον ἔθερά-

1. ἅγιος ἐνώνονται χρύσιν 6. εὐγένει 7. λεκάνες 8. μετριμένον
 9. ἀκριβέβαισε 11. ἐδῶ εὐγένει (καὶ κατοπίσω) μύρον 14. σημάδεμα
 21-22. λεκάναις ὡς ὡς 29. πᾶσαν 30. προβατικὴ

πευεν τὸν χρόνον, ὁ δὲ τάφος τοῦ ἀγίου πλήθος ἄπειρον καθ' ἐκά-
 στην ἰάτρευε, τυφλοὺς ὀμμάτωνε, λεπροὺς ἐκαθάριζε, χωλοὺς ἀνώρ-
 φ. 213 θωνε, || τοὺς ἐν θαλάσῃ πλέοντας ἐκ τῶν κινδύνων ἐλύτρωνε εἰς
 δόξαν καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καὶ
 τὸ κράτος σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ
 καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀτελευτή-
 τους αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

2. ζωοὺς 4. αἰώνων